38. ÉVFOLYAM, 51–52. SZÁM
1982. DECEMBER 23.

Pásztorok, pásztorok...

– Apokrif –

A juhászati ágazatvezető motorkerékpárja kegyetlenül csúszkált a jeges, havas úton. Dér ült a bajszán, zúzmara a szemöldökén, amikor benyitott Átelepen a munkásszállásra:

— Örvendezzünk!

A pásztorok pillanatra abbahagyták korábbi foglalatosságukat — ki kockázott, ki dohányt vágott, ki a vacsoráját kavargatta — és a jövevényre bámultak.

— Magának nem sok oka lehet az örömre, szaktárs — csóválta a fejét a brigádvezető. — Miért zavarták ki a téli éjszakába? Valami fontos ukáz jött odafönt ről?

— Örvendezzünk!

— Mást nem üzentek? — kérdezte kicsit szemtelenül a legifjabb pásztor, felkönyökölve fekhelyén.

— Megszületett a Kisded, odaát Bételepen, a régi istállóba beszállásolt vendégmunkás családnál.

— És mi a jó hír? — szemtelenkedett tovább az ifjú.

Az angyaltürelmű hírmondót semmi sem hozta ki sodrából.

— Itt van nálam a szakszervezet ajándéka: kelengyeutalvány, könyvcsekk, kevéske készpénz.

— Két rőf kolbász becsesebb volna — mormogta a legvénebb juhász. — És mi dolgunk vele?

— Küldöttség kellene, köszönteni a Kisdedet. Három ember, aki átadná az üzemegység dolgozóinak üdvözletét...

A pásztorok egymásra néztek.

— Kiújult a köszvényem, érzi ezt a kutyaütő időt...

— Lekozmál a lebbencsem, ha félfőttében itthagyom...

— Cimborákat várok látogatóba... — hárították el sorra a megtiszteltetést. A legifjabb nem is mentegetőzött, falnak fordult, mintha aludna.

— Gondolják meg, emberek, hátha ő lesz a mi felváltónk! Fiúgyerek, pásztor lehet belőle, jövendő juhásza! Ő terelgeti helyettünk a nyájat, amikor mi már a megszolgált nyugdíjunkat élvezzük majd! — lelkendezett a központi férfiú, hivatalból is, meg magánerőből is. — Ki vállalja hát, barátaim?

Konok csend volt a válasz. Emberünk tett még egy kísérletet, a legidősebb juhászhoz fordult:

— Bátyám, maga mint bizalmi, mutasson példát...

Az öregember kezéből kiesett a pohár, amelyikben a kockát rázta.

— Pont most, amikor nyerőben vagyok?!

— Egyébként sem járja, hogy mindig mi adjuk a protokollt, menjen most más! — mondta ki a végszót a brigádvezető. Aztán odanyújtotta a pálinkás csobolyót a vendégnek: — Örvendezzünk!

— Köszönöm, közlekedés közben egy kortyot sem! — tiltakozott az ágazatvezető, majd motorra szállt, s ment magányosan, télben, éjben, Bételep felé.

Kezdett már derengeni neki, miért születik oly ritkán Kisded erre mifelénk...

RADVÁNYI BARNA:

TRIPLA-SZALTÓ

CS mint család

– Csoportkép –

Csengettyűk csilingelése, csillagszórók, csomagok csereberéje, csókok, csodálkozások — csendes csalódások.

Csontleves, csirkepaprikás csőtésztával, csalamádé (csípős), csokitorta (csemegének), cseresznyebefőtt (csipegetni), csopaki (csapnivaló!). — Csámcsogás, csuklás, csikkhalmaz, csömör.

Csapongó csevegés: cserearány; csúcsforgalom; csekély csapadék; csip-csup csínyek, csalások, csalárdságok, cselszövések. Csiszolt csevejből csakhamar csúfondáros csipkelődés, csatározás, csetepaté, csapkodás — csitítgatás: csigavér!

Cserépkálya, csőbútor, cseh csillár, csupa csipke, csendéletek, csecsebecsék, csiricsáréság. — Csorba csempe, csepegő csapok, csőrepedés, csatornaszag, csótány.

Családfő: csüggedt, csetlő-botló Csehov-figura, csinovnyik, csokornyakkendővel, csúzzal.

Családanya: csont-bőr, csapzott, csámpás, csoszogós, csúszpájzszagú — család cselédje, csórikám!

Csilla: csajbókos, csenevész, csúnyácska csitri — csecsemővel. (Cserbenhagyott Csipkerózsika.)

Csemetéje (Csillagszemű, Csokinózi) csúcsformában: csacsog, csócsál, csúszkál, csíntalankodik, csörgővel csörömpöl — csurizik...

Csonka család: Csaba csövezik, csehókban csellengi, csapszékekben csavarog, csarnoki csomaghordó. Csárli (Csilla csábítója) csempészésért csücsül...

Csapások csőstül!

Csodavárások, csalatkozások...

Csődtömeg.

Móricka örök

– Kesergő –

Jó sorsom, rossz sorsom, úgy adta: igen sokszor ki kell állnom a színpadra, dobogóra, mulattatni a nagyérdeműt. Aki kóstolta ezt a kenyeret, tudja, az egészben a legszebb, s legnehezebb: tisztes tapssal távozni. Aranyat ér hát egy jó záróvicc. (Slusszpoén, abgang — mondjuk édes magyarsággal.)

Még 1973-ban, amikor — évforduló ürügyén — az egész ország Petőfit kereste (megleltük-e, máig sem tudom; s ha igen, újból elveszthettük valahol), írtam egy kis csevegést a rádiókabarénak, annak a végét loptam el magamnak, azzal zártam évekig a műsoromat, eképp:

Mi humoristák azért szeretjük Petőfit, mert ő is szeretett minket. Még írt is rólunk. Nyurgán, fanyarul szőke kollégámról hol hízelegve: „Itt van az Ősz, itt van újra, s szép, mint mindig énnekem”; hol pedig korholva: „mert az az Ősz olyan gondatlan, rossz gazda!” Jelen konferansziénkról — akinek olyan csodálatos volt a kézjátéka, hogy azzal nemcsak a Mikroszkópban léphetett volna föl, de még a Bóbita bábegyüttesben is —, évődve: „tán a kezedet görcs bántja, imádott Jankóm?” Rólam is írt, persze, lágyan, elomlóan: „Eszemadta kis Barnája, te vagy a világ rózsája!”

Kritikusok, esztéták, egyéb hivatásos fanyalgók megítélhetik másképp (még igazuk is lehet benne), a közönségnek kellett, tetszett, meghozta a szomjazott sikert. De a társaim cserbenhagytak. Először Ősz Feri szállt ki. Azért a poén — félszárnyú madár — még felszállt, megült. De amikor Komlós János is kilépett, abba kellett hagynom.

A pesti folklórban rábukkantam egy viccre, az utóbbi két évben azzal zártam. Elnyűhetetlennek bizonyult, mindig felcsattant rá a taps, a nevetés. Talán azért szerettük anynyira, a közönség is, én is, mert olyan reménytelen, olyan kilátástalan. Hiszen a mi megbolydult világunkban csak egy viccben fordulhat elő, hogy végrehajtanak egy amerikai—szovjet—magyar, hármas űrrepülést. Nyolc napot tölt a három fiú a világűrben, sikeresen teljesítik a feladatukat, szerencsésen földet érnek, ki-ki, utána hazamegy ki-ki a saját országába. Az amerikai űrhajóst fogadja az Egyesült Államok elnöke, gratulál neki és megkérdezi: a nyolc napért mit adjanak cserébe, nyolcezer dollárt készpénzben, vagy egy kis farmot? Leonyid Brezsnyev fogadja a szovjet űrhajóst, megölelgeti és megkérdezi, mit szeretne jobban: egy mellszobrot a Csillagvárosban, vagy nevezzenek el róla egy utcát a szülőfalujában? Kádár János fogadja a magyar űrhajóst, kezet ráz vele és megkérdezi: na fiam, azt a nyolc napot kifizessük túlórában, vagy lecsúsztatod?

Pár hét óta — érthető okból — nem mesélem már. Most újabb zárópoént keresek. Valaki ajánlotta: próbálkozzak egy Móricka-viccel.

Megfontolandó.

A humoristák halnak, a politikusok is halandók. Csak Móricka örök?

BUNDA, AMINEK TAVASZRA KIHULLIK A SZŐRE, DE TÉLRE ÚJRA KINŐ

VÁRNAI GYÖRGY:

Hasznos ajándékok

HANGELNYELŐ SZTEREÓHANGFAL CSENDET KEDVELŐK RÉSZÉRE . . .

FŰNYÍRÁSRA IS ALKALMAS VILLANYBOROTVA

STOPLIVAL FELSZERELT SÍLÉC CSÚSZÓS TEREPRE

KÖNYVESPOLC IRODALOMRAJONGÓK SZÁMÁRA

BÉRLET A TERVBEVETT FELÉPÍTENDŐ ÚJ NEMZETI SZÍNHÁZBA

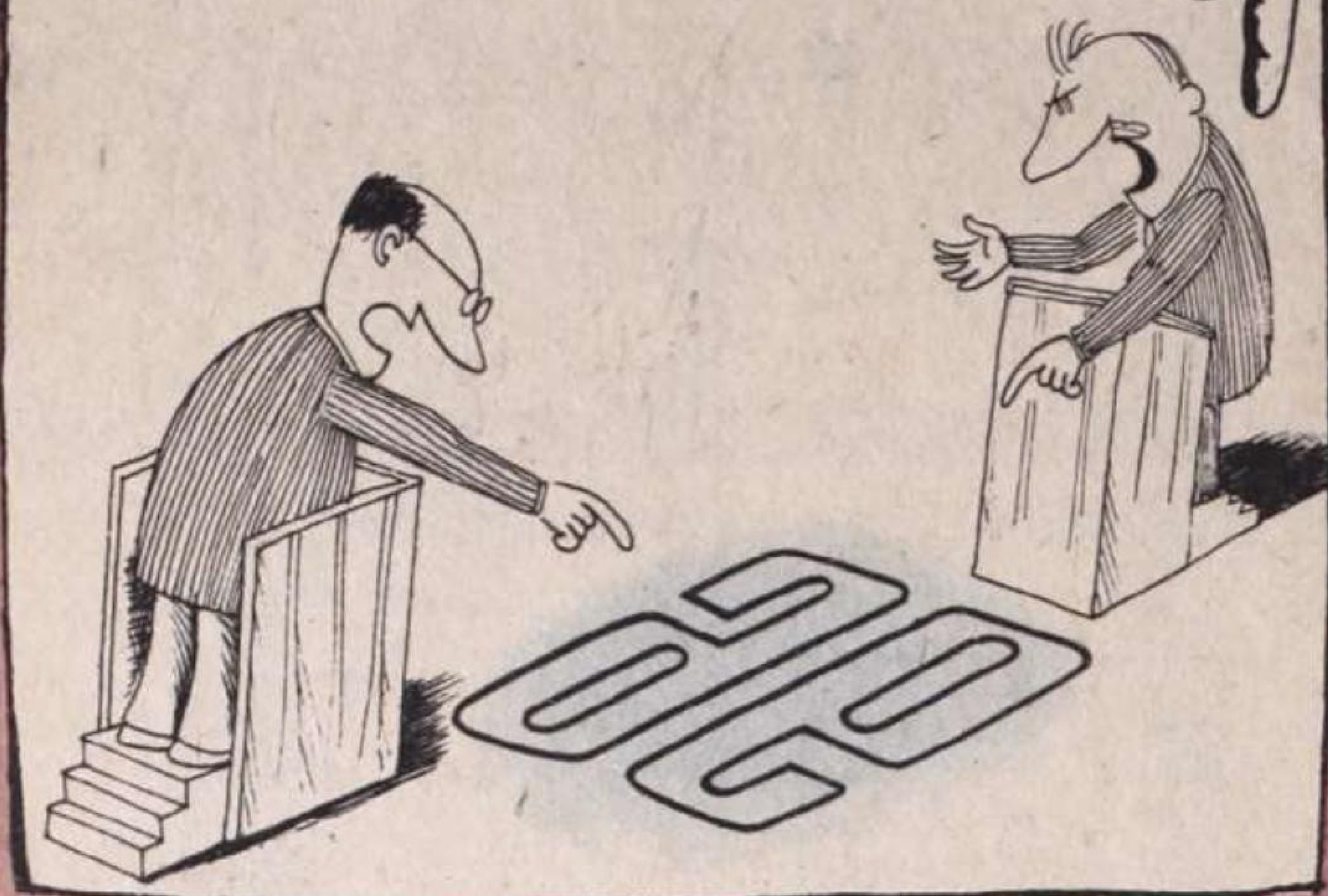

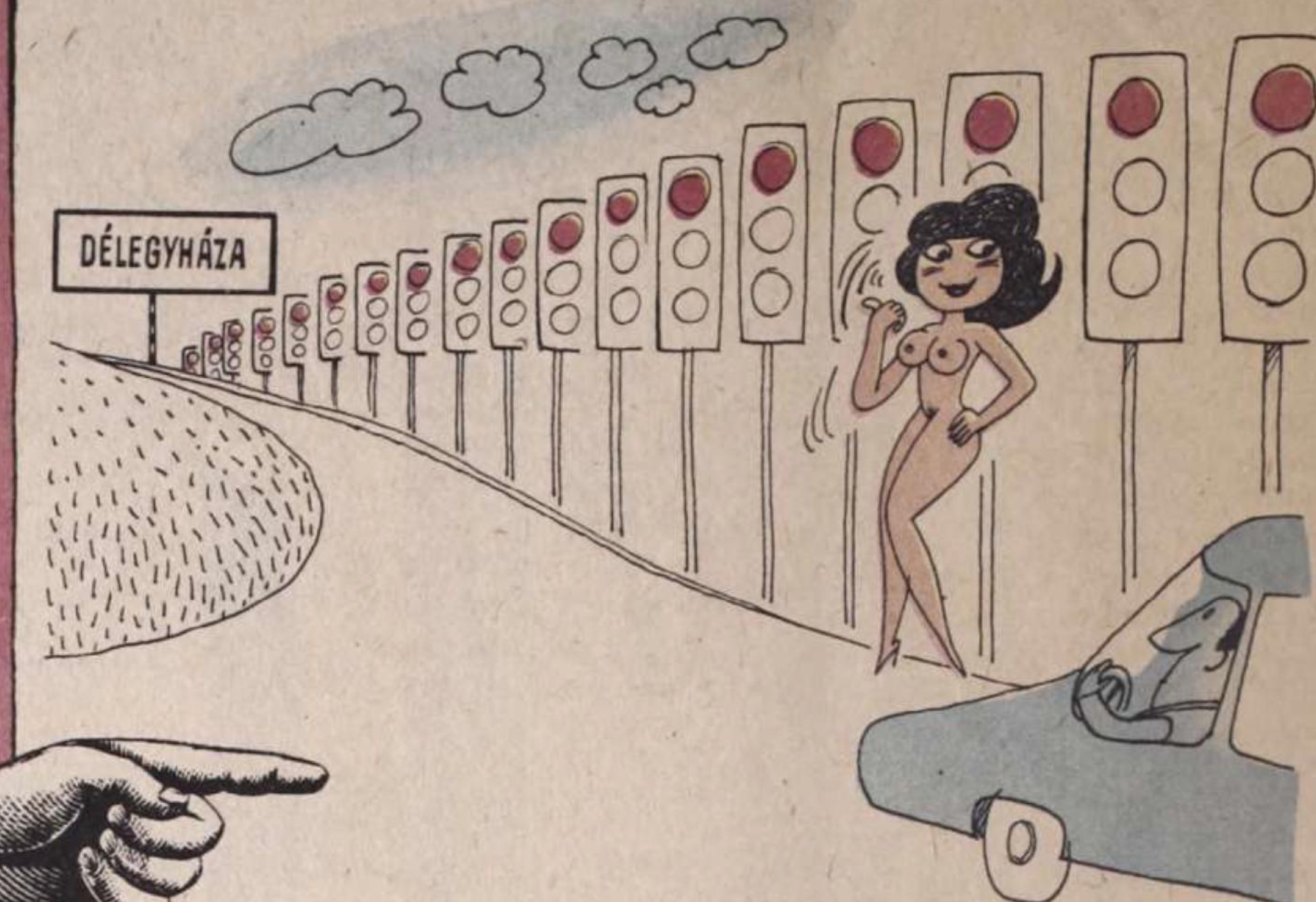
PLÜSSKUTYA, UGYANÚGY PISZKÍT A LAKÁSBAN, MINT AZ ÉLŐ

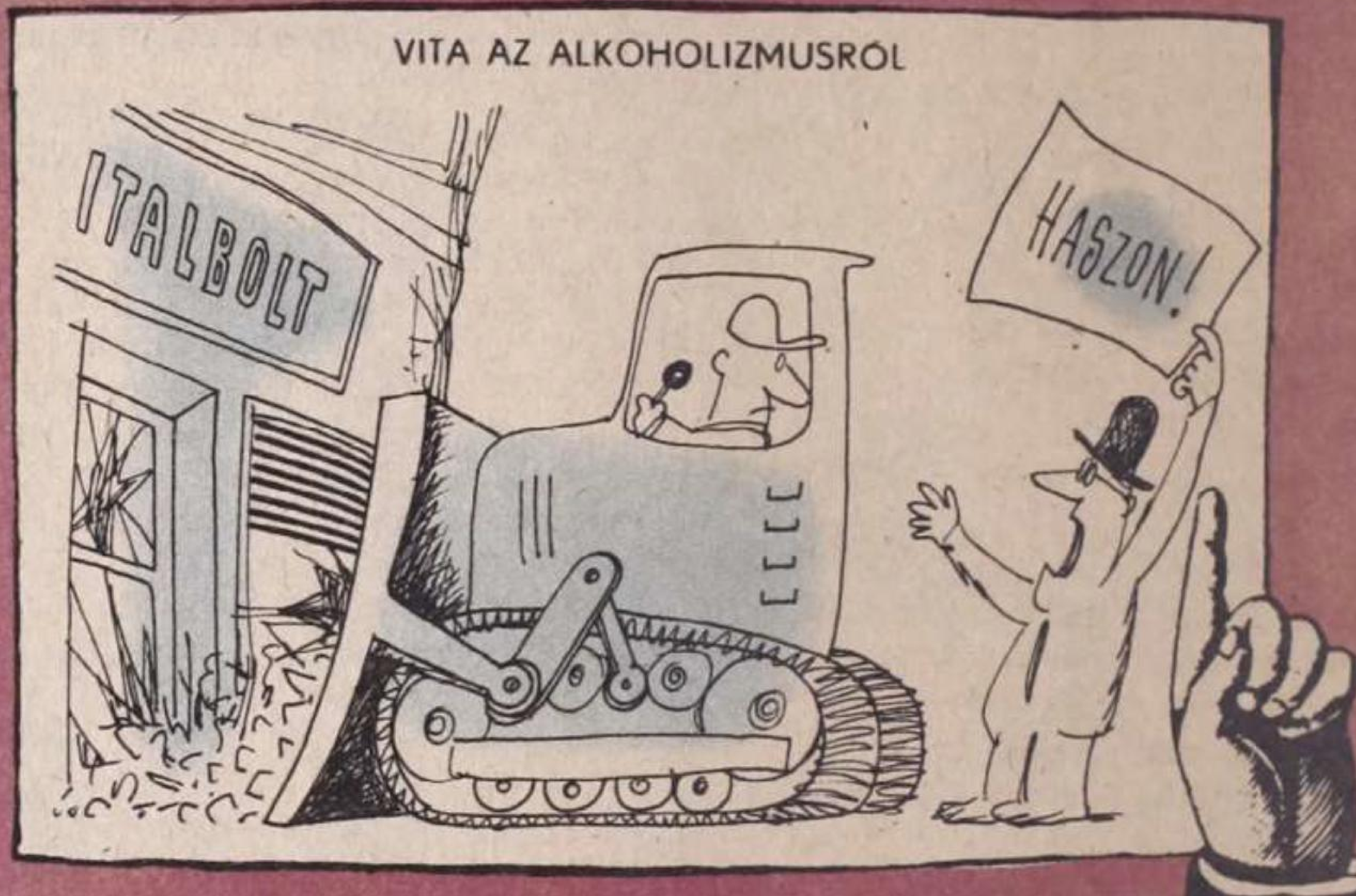
TOT GYULA:

VITAFÓRUM

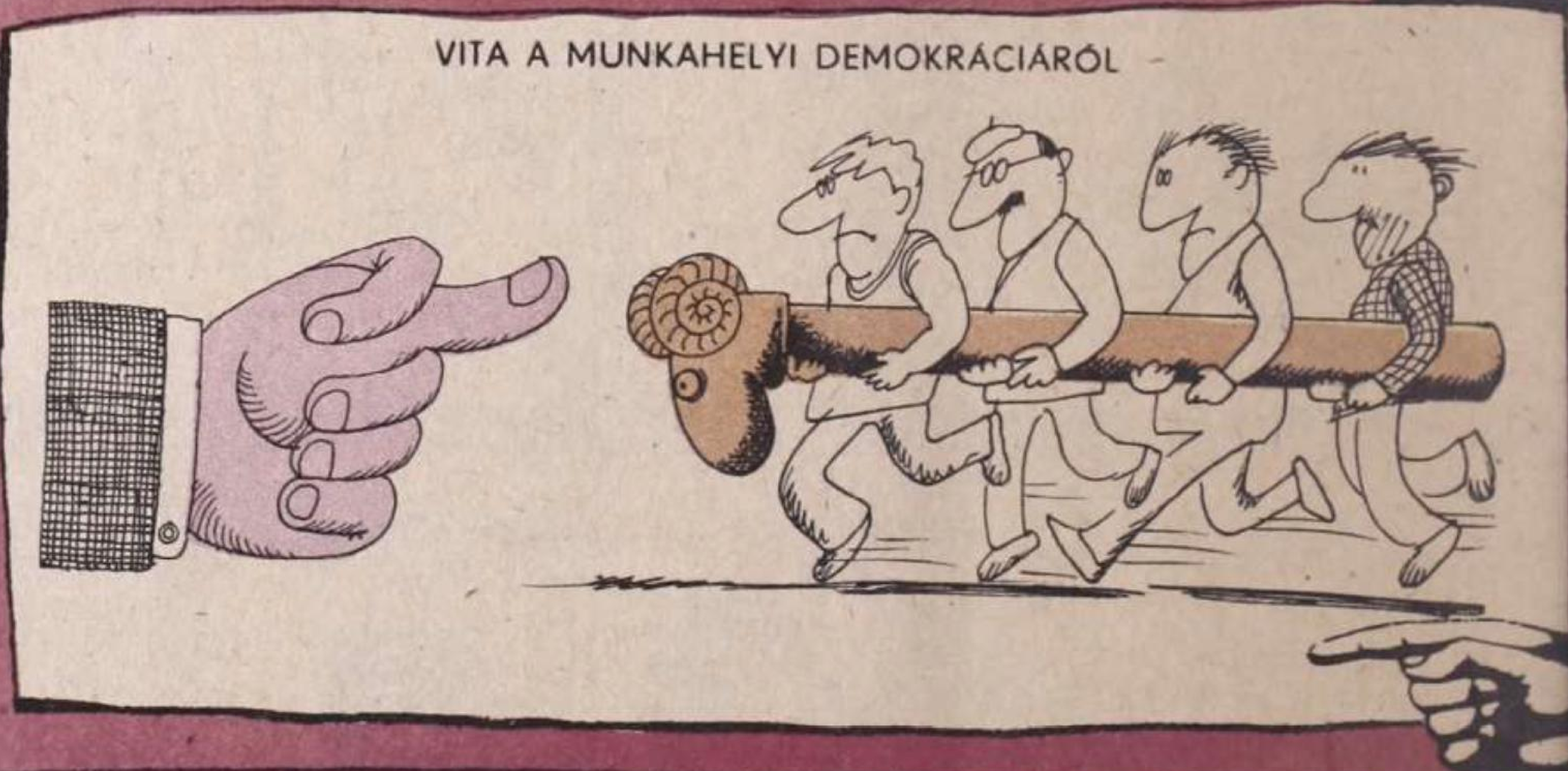

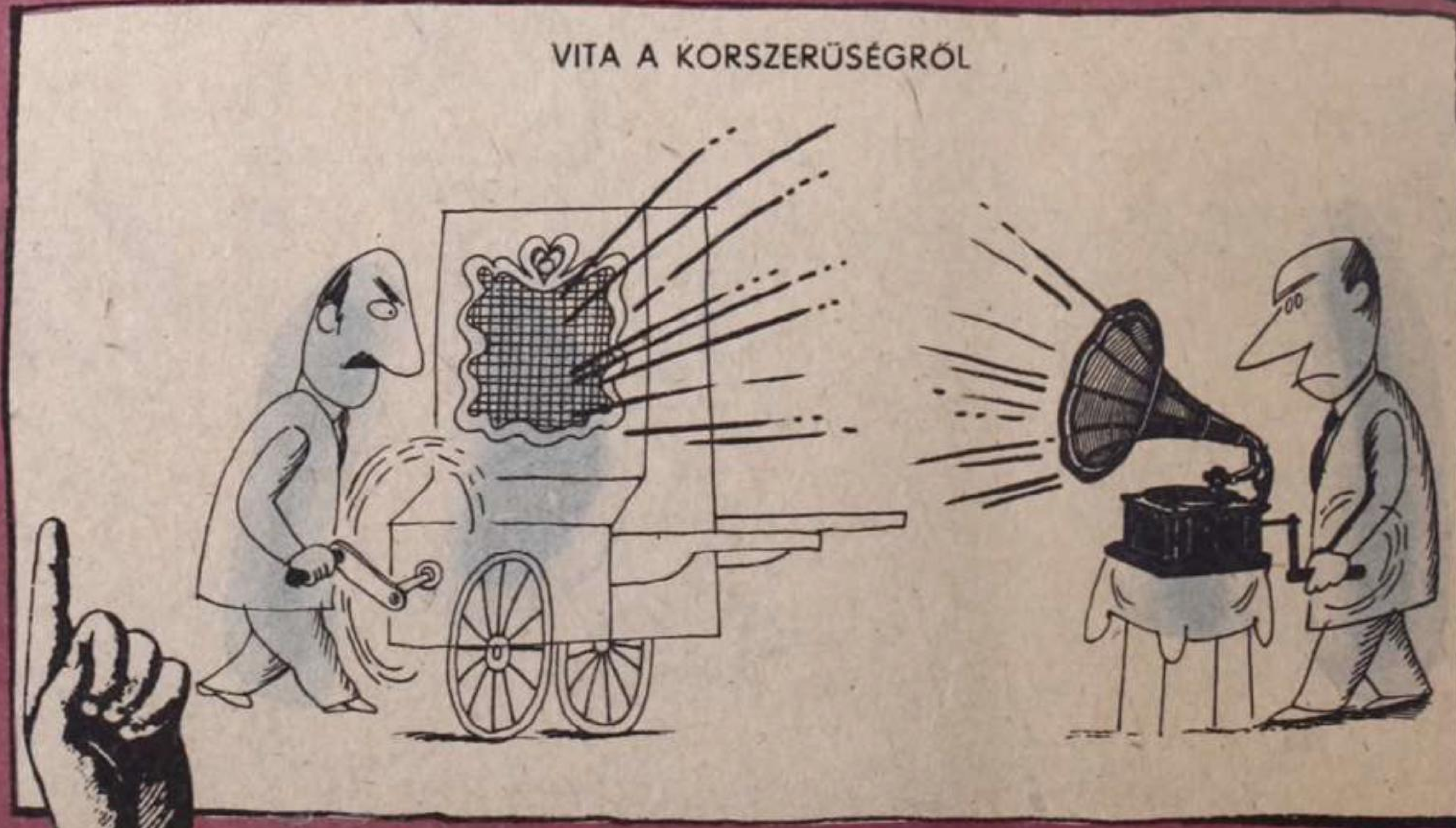

ÁRKUS JÓZSEF:

KÖLCSÖNKÖTVÉNY VISSZAJÁR

A lapok viszonylag szűkszavúan ismertették azt a törvényerejű rendeletet, amelyben az Elnöki Tanács január elsejétől a népgazdasági pénzeszközök átcsoportosítására kötvények kibocsátását teszi lehetővé. Anélkül, hogy Szecskő Tamás babérjaira törnék, vizsgálatba kezdtem a rendelet fogadtatásáról. Vagyis, hogy milyen volt a nézettség és a tetszési index.

Ami az előbbit, a nézettséget illeti, ez úgyszólván száz százalékosnak mondható. Akinek szóba hoztam a küszöbön álló kötvényt, az csak nézett. Még szerencse, hogy később a legtöbbjüknek megeredt a nyelve és az elhangzottakból következtetni lehet a tetszési indexre.

Lássunk néhány példát:

Aki annak idején jegyzett

— Olvasta a kötvényekről szóló rendeletet?

— Arra már nem is emlékszem, de jegyezni jegyeztem.

— Mikor?

— Vagy harminc éve, ha nem több.

— Most nem a régi kölcsönkötvényekről van szó, azokat már régen visszafizették. Hitte volna az ötvenes években?

— Persze. Akkor még mindenben hittem. Később már egyre kevésbé.

— Aztán jól meglepődött, amikor mégiscsak kedzték visszafizetni.

— Annyira nagyon azért nem lepődtem meg. Elvégre egyszer mindenért meg kell fizetni.

— Tudja mit, hagyjuk az ötvenes éveket, azokon már régesrég túl vagyunk.

— Már aki. Én pont most járok az ötvenes években, méghozzá a derekán. Ötvenöt múltam. Hej, ha még egyszer huszonöt lehetnék!

— Akkor mihez kezdene?

— Jegyeznék megint Békekölcsönt. Ide figyeljen, annak aztán megvolt az eredménye. Azt ígérték, hogy minél több Békekölcsönt jegyzünk, annál tartósabb lesz a béke. És tényleg annyira tartós lett, hogy még most is javában tart.

— Kopogjuk le gyorsan. Jegyzett másfajta kölcsönt is?

— Persze. Tervkölcsönt. Az volt a legelső.

— És az is eredményes volt?

— Annyira, hogy sok minden csakugyan megmaradt tervnek. Ha ennek az újfajta kölcsönnek még nem adtak nevet, nekem volna rá egy tippem.

— Kommunális kötvény?

— Nem. Inkább életszínvonalkötvénynek kellene nevezni, hátha akkor az is megmarad...

Aki annak idején nem jegyzett

— Azt hallottam, hogy maga az 1951-es kölcsönjegyzésnél kilógott a sorból. Nem jegyzett. Mi volt ennek az előzménye?

— Fiatal házas voltam és váratlanul kaptunk egy lakáskiutalást. Nagy volt az öröm, még ha egyelőre az összes bútorunk egy szakadt matrac volt is, sebaj, elhatároztuk az asszonnyal, hogy lemondunk moziról, sörről, cigarettáról, minden forintot a fogunkhoz verünk és cirka egy év alatt bebútorozzuk a legszükségesebbekkel a lakást. Már a negyedik hónapja éltünk zsíros kenyéren és esténként vacsora helyett újra meg újra a spórolt pénzünket számoltuk át, amikor egyszercsak szóltak, hogy röpgyűlés lesz. A kultúrteremben gyülekeztünk és már a belépéskor kezdtem ideges lenni, mert volt ott egy felirat:

— A haza javára, a magad hasznára jegyezz Békekölcsönt. Stimmt?

— Szó szerint. Maga is ott volt?

— Egy másik röpgyűlésen voltam, ahol a szónok azt mondta, hogy a dolgozók kívánságára bocsátották ki a kölcsönkötvényeket. És hogy a dolgozók óhaja parancs.

— Érdekes, nálunk is ezt mondták, meg hogy azért persze önkéntes a dolog. Mindenki annyit jegyez, amennyit akar. Éppen megnyugodtam volna, amikor elém tették az ívet, és láttam, hogy a nevek mellé van írva egy szám. Az enyémhez, hogy kétezer. Azt hittem, hogy káprázik a szemem. Megkérdeztem, hogy kötelező enynyit jegyezni? Azt mondták, hogy nem. Lehet többet is.

— Nem lehet, hogy ezt viccből mondták?

— Lehet, de komolyan gondolták. Erre én is hivatkoztam arra, amit a szónok mondott az önkéntességről, és kértem, hogy most kivételesen hadd ne jegyezzek, a kötvény helyett inkább bútort vennék.

— Megértőnek mutatkoztak?

— A szónok elismételte, hogy a jegyzés önkéntes, erre akár mérget is vehetek, de nem kötvény helyett. Mivel még ekkor se láttam tisztán az ügyben, tovább érdeklődtem, hogy lesz-e következménye annak, ha nem jegyzek semmit. Azt felelték, hogy igen, mert ennyivel kevesebb forint jut a közös célokra. Erre kijelentettem, hogy ezt a kölcsönt kihagyom, majd csak kibírja valahogy a népgazdaság. Utána napokig izgultam, hogy mikor nyomják kezembe a munkakönyvemet, de még csak nem is szóltak hozzám.

— Na látja.

— Igen. Három hét is eltelt, mire kirúgtak.

Aki most sem jegyzett meg semmit

— Végighallgatta az iménti párbeszédet, amelynek szenvedő hősét azért rúgták ki, mert kölcsönjegyzés helyett inkább a lakását akarta bebútorozni. Ön, aki huszonnégy esztendős és fiatal házas, elképzelhetőnek tartja az ilyesmit napjainkban is?

— Nem. Miért vennének a fiatal házasok bútort, amikor még lakásuk sincs, nem igaz?

— Beszéljünk inkább a kötvényekről.

— Melyikekről? Az öregeimnek van belőle egy rahedlivel. Életbiztosítási kötvény, háztartási kötvény, Casco-kötvény, CSÉB-nyolcvan kötvény, Stúdió nyolcvankettő, pardon, az nem kötvény.

— Arra gondolok, amelyikről az újság is írt. Hogy jövőre az állam mellett a tanácsok, bankok, takarékszövetkezetek is kibocsáthatnak kötvényeket.

— Lehet, hogy olvastam, de semmit nem jegyeztem meg belőle.

— Bezzeg az idősebbek többször is elolvasták és kissé idegesek lettek tőle.

— Ugyan már, az öregek megint fölöslegesen ijedeznek. Gondolják csak meg, hogy ahol annyifajta kölcsönkötvényt bocsátanak ki, ott mindig mondhatja az ember, hogy én már jegyeztem a másikból. Különben is, ha önkéntes a buli, akkor kár izgulni. Nálunk sokszor még azt sem követelik meg, ami kötelező. Kérhetek valamit?

— Tessék.

— Az előbbi megjegyzést ne vegye jegyzésnek.

* * *

Lapzárakor sikerült megtudnom, hogy a szóban forgó kölcsönkötvényeknek csak az elenyésző részét veheti meg a lakosság, ezt is meghatározott célokra, helyi óvodára, bölcsődére, közművesítésre, lakótelep építésére. A kötvények túlnyomó többségét üzemek, és vállalatok részére bocsátják ki.

Így aztán megeshet hogy azt a kevés lakossági kötvényt is eljegyzik előlem és nem tudok kölcsönt adni az államnak. Ha nem, hát nem, ez esetben kölcsönügyletek terén minden marad a régiben, kettőnk közül jövőre is én kérek kölcsönt. Személyi kölcsönt, mert bízom benne, hogy mint kipróbált, jó adóst, jövőre sem nyilvánítanak fizetésképtelennek, hiszen mindig pontosan törlesztettem és fizettem a kamatokat!

Azért nem kis dolog, hogy olyan országban élünk, ahol állam és magánszemély nemcsak ugyanazon a nyelven beszél, de ugyanazt is mondja: ne sokat költsön, vegyen inkább kölcsön.

Nem is tudom, hogy pillanatnyilag melyikünk mondja több meggyőződéssel.

TABI LÁSZLÓ:

Ülök a tévé előtt...

Ülök a tévé előtt s mert a műsor — amiről ezúttal ne essék szó — nem tud lekötni, elborongok: milyen gyorsan repül az idő! Mintha csak ma lenne, hogy az újesztendőt köszöntöttük s máris itt a vége, fuss el véle. S annak is hamarosan egy esztendeje lesz, hogy ezeket a csúfondáros jegyzeteket írom a Ludasba, több-kevesebb sikerrel. Hajh, hajh...

Sablonos hagyomány, de mégiscsak hagyomány, hogy az év végén ki-ki mérleget csinál a maga portáján. Nekem ez a tenyérnyi kis hely a portám, nekem itt arról kell mérleget csinálnom, hogy milyen volt a televízió műsora 1982-ben úgy általában. De mert a magam véleményét apránkint és hetenkint úgy-ahogy elmondtam, mérlegemnek elsősorban arra kell szorítkoznia, amit tévénk műsoráról évközben másoktól hallottam. Sokan és sokat beszélnek a tévé műsoráról, kevés általánosabb beszédtéma akad. Annak, amit hallottam, az alábbiakban teszem közzé egy ezredrészét.

H. Gyuláné, foglalkozására nézve tudományos kutató, egész évben panaszkodott a tévé műsorára, azt unalmasnak, sokszor együgyűnek és szegényesnek találta s ezt nem is egy alkalommal könnyekkel a szemében panaszolta fel, sőt, azzal fenyegetőzött, hogy készülékét eladja. (Ő maga egyébként az idejét minden este a tévé előtt töltötte, fél nyolckor leült a híradó elé és záróráig onnan fel sem

kelt, kivéve azt a néhány percet, amidőn férjének rideg követelésére vacsorát kellett adnia. Jóval több időt töltött tévénézéssel, mint tudományos kutatással.)

B. Tivadart, a Röltex üzletvezető-helyettesét, 1982-ben több hétig az idegklinikán kezelték. Súlyos depressziójának okát a tévé siralmas műsorában jelölte meg, ezt megelőzően egy barátját tettleg inzultálta, mert annak tetszett a Szeszélyes évszakok koranyári műsora. (B. Tivadar egyébként hordozható készülékét bevitette magával a gyógyintézetbe, ahol is az esti injekciót az Onedin család soros folytatása miatt többször elbliccelte. Hathetes kezelés után hazaengedték, de a tévét azóta is nézi és átkozza.)

S. Teofilné háztartásbeli több ízben tanúk előtt azt javasolta, hogy a Magyar Televízió Szabadság téri székházát fel kellene robbantani, mert műsora nem 60, de 6 forintot sem ér meg havonta. (A tévé minden adását — beleértve az iskolatelevíziót is — végignézte. Emiatt két kiskorú gyermekének nevelését és etetését anynyira elhanyagolta, hogy azokat állami gondozásba kellett venni. Gyermekeit minden hétfőn este látogatja. Egyébként szorgalmasan tanul szlovákul, hogy a hétfői estét a bratislavai tévéműsor megtekintésével tölthesse el.)

Dr. J. Andor fogorvos szeptember elején a Központi Népi Ellenőrző Bizottságnál feljelentette a tévé műsorszerkesztőségét, amiért visszaél monopolhelyzetével, az ország népét öli, butítja és nyomorba dönti s ily irányú tevékenységéért egy idegen hatalom ügynökeitől pénzt fogad el. (Dr. J. a futballvilágbajnokság ideje alatt fogorvosi praxisát szüneteltette, a magyar—belga meccs szünetében tévéje bedöglött, ekkor álkulccsal behatolt külföldön tartózkodó szomszédja lakásába, hogy a második félidőt is végignézhesse. Hathónapos — próbaidőre felfüggesztett — börtönbüntetése fellebbezés alatt áll.)

Z. K. könyvkiadói lektor ellen rendőrhatósági eljárás folyik, mert a budapesti házak falára krétával „Vesszen a tévé!", „Jobb műsort a magyarnak!", s ehhez hasonló szövegeket írt. (Z. K. minden szabad idejét a tévékészülék előtt tölti, a rábízott és lektorálandó regények kéziratait nyolcéves kisfiával olvastatja el. Harmincévi távollét után Kanadából látogatóba érkezett szüleit nem engedte be a lakásába, mert a Liszt Ferencről készült filmsorozat esedékes folytatását zavartalanul akarta nézni.)

Ismertetésem nem lenne teljes és egyoldalúnak látszana, ha pozitív véleményről egyáltalán nem számolnék be. Nos, H. L. vállalati jogász szerint a tévé műsora több, mint kielégítő, sőt, hasznos, szórakoztató, ismeretterjesztő, külpolitikai kommentárjai szellemesek és meggyőzők, hazai riportjai változatosak és érdekesek, ezek közül is kiemelkednek a határjárás alkalmával készült mezőgazdasági beszámolók. (Nevezettnek nincs tévéje.)

Kánaáni polgárok beszélgetnek

— Mondja, maga mit szed tej és méz ellen?

— Éppen tegnap írt fel az orvosom egy erős idegnyugtatót.

— És használ az valamit?

— Nem mondhatnám. Amikor kinézek az ablakomon és látom a hömpölygő tejáradot, a guta kerülget. Miért kell ennek a nyomorult tejnek ilyen bőségben ömlenie? És legalább ne lenne annyira zsíros!

— Úgy hallom, hogy Asszíriában már régen vizezik, ezért aztán sokkal gyorsabban folyik, és nem hagy nyomot a házak falain.

— Képzelje csak, nemrégen egy reggel a megszokott teám helyett merítettem a tejből egy csuporral. Gondoltam, már csak megkóstolom egyszer.

— Ne mondja! És milyen íze volt?

— Elég vacak.

— Úgy hírlik, hogy nagyon egészséges.

— Nincs kizárva. De senki sem issza. Föníciában állítólag pénzért mérik ki üvegekben, s ott népszerűbb. Néha még sorban is állnak érte.

— Én ugyanezt erről a rusnya mézről hallottam.

— Jobb, ha a mézet nem is említi. Attól, ami nálunk a méz körül tapasztalható, hovatovább a falra mászok. Idegösszeomlást kap az ember ettől az állandó mézfolyástól. Bele kell őrülni. A sógorom százlépésnyire lakik tőlem. Tudja, hogy mennyi ideig tart az út hozzá? Másfél óra hosszat.

— Ragad a méz, ugye?

— Mint a nyavalya. Pláne, amióta ez a sűrű, ikrás akácméz hömpölyög. Szüntelenül javítják a minőségét, amitől persze egyre jobban ragad.

— Kóstolta már?

— Nem vagyok bolond! Mi a fenének? Hanem — ha már a mézről beszélünk — nem él magának rokona vagy barátja Ninivében?

— De igen. Egy unokaöcsém disszidált oda most öt éve. Egyébként éppen az állandó tej- és mézfolyás miatt.

— Küldessen magának vele egy pár mézjáró cipőt. Ott már régen gyártják a méztaszító cipőtalpat. Roppant praktikus!

— Hja, a nyugati technika!...

— Ott nem folyik a tej és méz állandóan?

— Csak a legszegényebb vidékeken.

— Micsoda boldog ország!

Részlet a szerzőnek a Szépirodalmi Könyvkiadónál most megjelent „Életem és egyéb ügyeim" című kötetéből.

Sajdik Ferenc illusztrációja a könyvből.

LEHOCZKI ISTVÁN:

07

– Nem ők azok a norvég turisták, akiktől tegnap az aranyórát vette?

– Bölömbika hívja süketfajdot! Miért nem jelentkeztek már?!

– Mit csináljak, meggyőztek!...

– Egy telefon sem működik a környékünkön, ez az, akit a Kék Fényben kerestek?

– Nagyon spórolok egy IBUSZ-útra! Szeretnék egyszer járkálni San Francisco utcáin!

– Akkor is intézkedjen! Azt csak úgy mondják, hogy „szépfiú"!

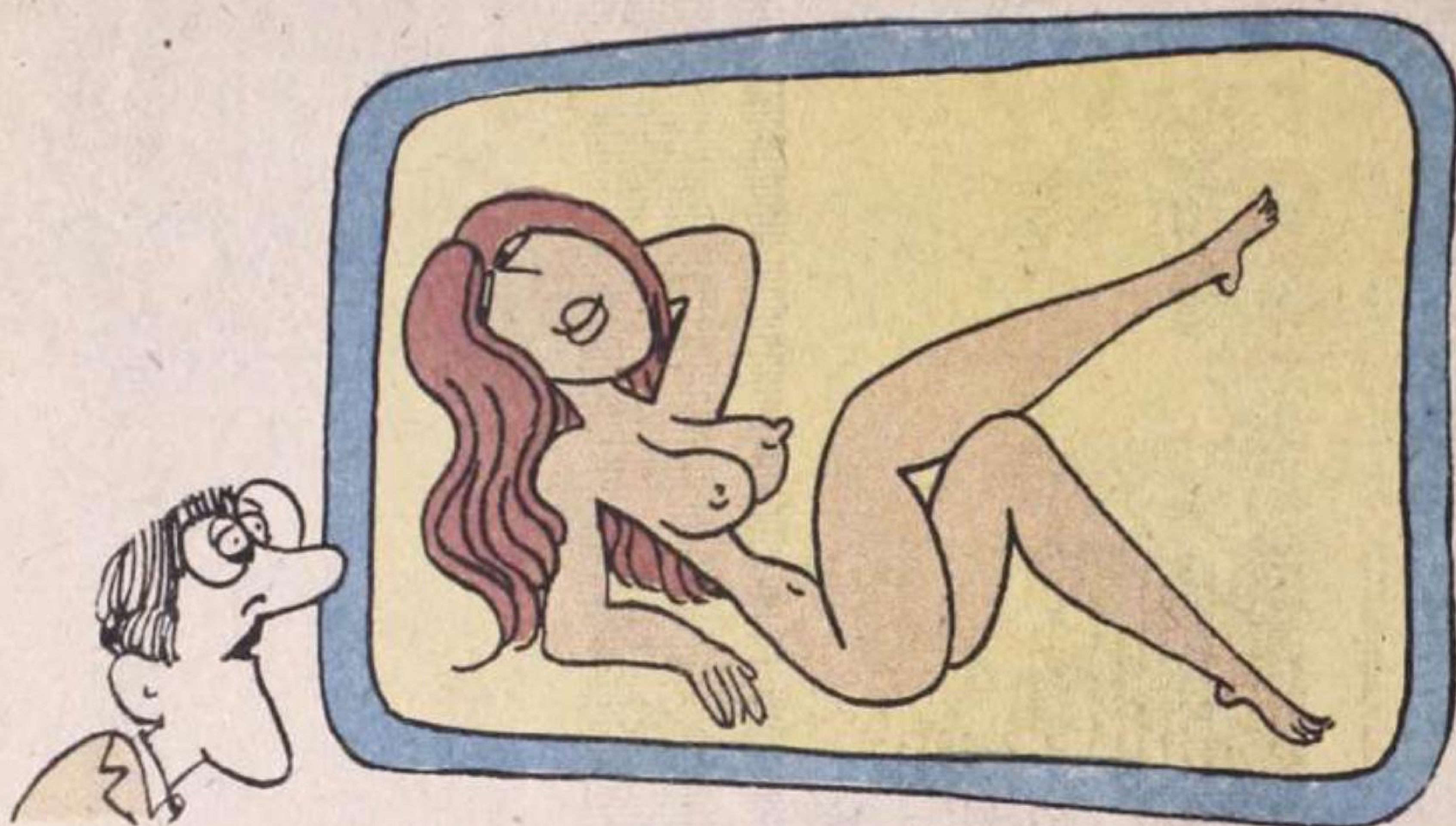
– Hol vette ezt a cuki kis retikült?

MIKES GYÖRGY:

A NAGY SZTÁR

Amikor Hollywoodban jártam, elhatároztam — ha törik, ha szakad — megismerkedem a Nagy Sztárral, Gloria Glamourral, a világhírű G. G.-vel, akinek minden filmjét láttam. Ha volt olyan filmje, amit nem vettünk meg, erkölcsi vagy politikai okokból, vagy egyszerűen devizahiány miatt, akkor megnéztem külföldön, devizáért.

Láttam az isteni Gloriát, a „Tegyen el, láb alól, uram, de gyor-

san, mert sietek" című filmben. Állítólag magyar származású, Kislőcen született. Csodálatos volt! Láttam a „Nem jön fel hozzám, szép szőke herceg?" című határás történelmi filmben. Óriási volt! Láttam a legszexisebb filmjét is, a „Magányos aszony"-t. Nem akarom elmesélni, mert hátha behozzák, csak annyit mesélek el belőle, hogy Gloria Glamournak, a magányos asszonynak, hét férje volt — egyszerre — és tizennégy szeretője és akkor még nem beszéltem a futó kalandjairól. Bevallom őszintén, könnyes lett a szemem, amikor ezt a monumentális filmalkotást láttam, anyira sajnáltam a magányos asszonykát, aki egy jó szót sem kapott senkitől. Mást igen, de jó szót nem.

Hogy milyen ő? Fantasztikus! A hangja, ha röviden akarom elmondani, hogy milyen a hangja: erotikus. Sokszor így is hirdetik őt: „A legerotikusabb hangú színésznő!" Az arca kislányos, de a szája külön életet él. Vastag, remegő, szenvedélyes. Néha el is feledkezem arról, hogy mit beszél és csak a száját nézem, a száját! Az olyan száj, kérem szépen, hogy annál szájabb szájat még nem is láttam. A szeme olyan, mint egy tengerszem, havas hegyek között, a hajnali napfényben. Ennél szebb hasonlat pillanatnyilag nem jutott eszembe. Na és a teste! Többször láttam meztelenül — filmekben — és minden egyes alkalommal anynyira kigúvadt a szemem, hogy alig tudtam a mozi után visszagúvasztani. Erről a testről verset, regényt kellene írni. Lehet, hogy írok is, ha kapok a Szépirodalmi Kiadótól előleget.

A Nagy Sztár kitűnően lovagol, verekszik, ha kell ejtőernyő nélkül ugrik le egy másik bolygóról. Remekül vezet autót. Kétszáznegyven kilométernél kézimunka-lapot olvas. Ha víz alatti jelenetek vannak a filmben, olyan lesz, mint akinek delfin volt az apja. Vagy az anyja.

A filmgyárban — a Magyar Újságírók Országos Szövetségének (MUOSZ) fényképes igazolványányával — azonnal beengedtek. Sőt, a portás még tisztelgett is nekem. Azt hitte a CIA-tól vagyok.

A producer, Ernest Bizniszmen (természetesen magyar származású, de már nem tud magyarul) nagyon kedvesen fogadott. Azt mondta, hogy szólítsam Ernőnek, mert úgy tudja, hogy Ernest magyarul Ernő.

— Miben segíthetek? — kérdezte udvariasan.

Azonnal rátértem jövetelem céljára:

— Szeretném személyesen is megismerni Gloria Glamourt.

— Ennek semmi akadálya — mondta Ernest barátom, illetve Ernő. — Majd megszervezem a találkozást. Sajnos G. G. nagyon elfoglalt, rengeteget dolgozik és egy kicsit únja a rajongóit.

— Ezt meg tudom érteni.

— Zárkózott nő. Greta Garbo hozzá képest fecsegő csitri volt. Jelenleg is dolgozunk. Most forgatjuk „A világ rendszeréről" című filmet. Newton írta. Állati tehetséges.

— S mikor láthatom Gloriát?

— Jöjjön velem — felelte Bizniszmen Ernő. — Mindjárt láthatja. Épp most fog felugrani egy százemeletes ház tetejére.

A felvétel nagyon izgalmas volt, de... Mintha nem G. G. ugrott volna fel a ház tetejére.

— Igaza van — mondta Ernő. — Ez egy dublőz. De most menjünk be a stúdióba. Talán ott találkozik álmai asszonyával.

A stúdióban egy óriási ágyat láttam és ezen a hatalmas ágyon éppen egymásra talált — hogy finoman fejezzem ki magam — egy férfi meg egy nő. (Ezt a filmet nem fogjuk megvenni.) Amit láttam, egyáltalában nem volt pornó. Ellenkezőleg. A szerelmi jelenet inkább lírai volt. Legalábbis nekem, mivelhogy ötvenhárom éves vagyok. Elgyönyörködtem az aktusban, az ünnepi aktusban és el-

néztem volna órák hosszat, de a rendező azt mondta: „Köszönöm, ennyi elég!" Neki. De nem nekem. A nő testében — pedig csak felülről és hátulról láttam — felismertem az isteni Gloria Glamourt. Hátulról is felismertem a Nagy Sztárt, mert aki egyszer látta őt meztelenül, az sohasem felejti el.

Pedig nem ő volt. Ernest Ernő elmagyarázta:

— Ez Smith kisasszony. Ő Gloria teste. Gloria ugyanis nem vállalja, hogy meztelenül fényképezzék.

Meg tudtam érteni. Egy ilyen nagy művész, mint ő. Ez egy angyal, egy szent! Csalódtam egy kicsit, de valahol a lelkem mélyén még jobban imádtam.

A producer meghívott a büfébe és ettünk valamit, de én alig tudtam enni, mert mellettem ült egy hegyes orrú, kontyos, szemüveges nő, lehetett cirka negyvenöt éves, ha nem ötven, és amikor beszélt... Uramisten, hiszen ez az Ő hangja! Az a bizonyos erotikus hang! Nem igaz!

— De igaz! Ez az ő hangja. Izgalmas hang, ugye? És milyen erotikus. A hang tulajdonosa Player asszony, négy aranyos lurkó édesanyja. Vele csinálom meg az utószikront. Sajnos, most sokáig nem fog szinkronizálni, mert gyereket vár.

S akkor elment mellettem egy nő. A falat a torkomon akadt — azt hiszem csirke volt, fagylalttal és méz ízű cseresznyepaprikával. A nő kövér volt és kacsázó léptekkel haladt el az asztalunk előtt. De az arca! Én ismerem ezt a kislányos arcot. Velünk szemben ült le egy asztalhoz és méz ízű cseresznyepaprikát rendelt, fagylalttal és csirkével, tehát nyugodtan megfigyelhettem. A szája vastag volt, remegő és szenvedélyes. A szeme olyan, mint egy tengerszem, havas hegyek között, a hajnali napfényben.

— Ernő — mondtam a producernek —, ez nem Gloria Glamour?

— Nem — felelte teli szájjal Ernest Bizniszmen —, ő Rita Pompadour, de nem ez a valódi neve.

— Különös. Mintha őt látnám.

— Jól látja. Rita Pompadour a Nagy Sztár feje. Ez a fej remekül fotózható. Sajnos, a teste már nem felel meg a követelményeknek. De az arca nagyon bájos. Egyszerű és mégis démoni. Kacér és szemérmes. Az egyik pillanatban egy serdülő korú gyermek áll ön előtt, a másik pillanatban egy sokat tapasztalt, érett asszony... Rita Pompadour fejét rátesszük Smith kisasszony testére, aki Player asszony hangján szólal meg. Mi már majdnem olyan filmtrükköket csinálunk, mint a magyar televízióban Rajnai András.

— És Gloria Glamour?

— Gloria én vagyok — mondta szégyenlősen és büszkén Ernest Bizniszmen, a producer.

A film óriási sikert aratott. A Nagy Sztár elragadó volt. Mint mindig.

Gloria lábát doktor Samuel Gold alakította. Nagyon szép lába van Gold doktornak.

Hogy megvesszük-é a filmet? Nem tudom. Azt csak a MOKÉP tudja...

HEGEDŰS ISTVÁN:

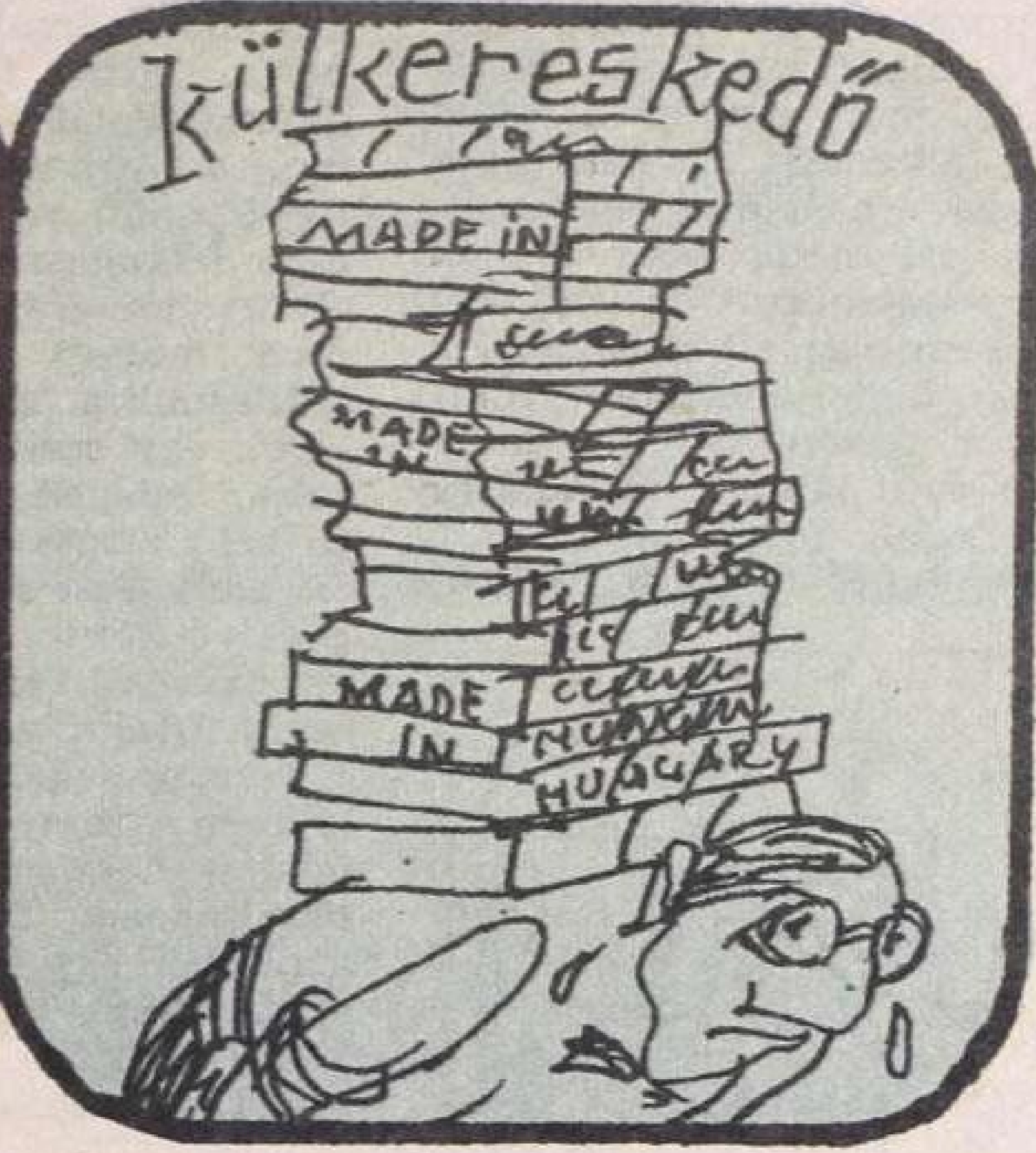
Képesítés nélküli

FEHÉR KLÁRA:

Csak úgy firkálgatok

VONATLÉPCSŐ

Úgy mondják, az emberiség azért nem halt még ki, mert az anyák el tudják felejteni a szülés kínjait és az első gyerek után mernek vállalkozni második, harmadik, negyedik gyerekre. Valahogy így vagyok én is a vonatutazással, egy idő múlva elfelejtem a koszos kocsikat, a késést, meg azt is, hogy minden magyar vonatutazás egyben nagy kaland is, utazás az ismeretlenbe, mert amikor a vonat befut egy állomásra, a hangosbeszélő mindent megmond az utasoknak, csak azt nem, hogy melyik állomáson vagyunk. A vonatablakból rendszerint az állomás táblája sem látszik, legfeljebb akkor, amikor már a szerelvény újra mozgásba jött és a jámbor családanya sikoltozni kezd, hogy hát ez volt Tolna-Mözs, ahol négy gyerekével

le kellett volna szállni... Mindegy, mindegy, mindegy. Egyszóval elfelejtettem mindezt és újból vonatra szállok. És már az első pillanatban megbánom, mert ott a lépcső.

Szekszárdra kellett utaznunk, a kedves, szépséges dunántúli városba, író—olvasó találkozóra és három napomat elkeserítette a vonatlépcső. A Budapest-Déliben még csak valahogy ment a dolog, mert ott a vonatnál magasított járdasziget van. Kínosan felkapaszkodtam, mert kérem én csak százhatvan centi vagyok, de ezek a lépcsők Nagy Péter gárdistái részére készültek, akrobatáknak és gumiembereknek. Ezeket a lépcsőket egy embergyűlölő vasúti mérnök konstruálta. Ezeken a lépcsőkön egymást nyomva, taszigálva, húzva, segítve, félig visszaesve, újra nekirugaszkodva, sóhajtva, lihegve, csomagjukat maguk elé feldobva kapaszkodnak fel a nyomorult utasok. Pedig a Déli, amint említettem, még úri hely, kényelmes fel- és leszálló ahhoz képest, ahogy Szekszárdról kell leugrani a vonatról. Lejutok a legalsó lépcsőfokig, ott nincs előttem járda, peron, csak mélység, tátongó üreg, hiába nyújtogatom a lábamat, nem érek szilárd talajt, kalimpálok, lebegek, nincs más, ugorjunk. Egyszer egy ilyen ugrásnál szakadt meg a bokámban az in... Szerencsére a ránk várakozó könyvtáros lovagiasan elkap... De mi lesz hazafelé? Mert lefelé ugrani még lehet, de fel?

Ettől a pillanattól kezdve három napon át semmi másra nem tudtam gondolni, mint arra, hogy hogyan fogok a pesti gyorsra felszállni? Beszélgetünk a kedves olvasókkal, irodalomról, erkölcsről, világutazásokról. Úristen, hogy fogok azon a vonatlépcsőn felmászni? Isszuk a remek szekszárdi vörös bort... talán, ha először a jobb kezemmel kapaszkodom... sétálunk a gyönyörűen rendbehozott, centenáriumra készülő Babits-házban... Előre fel fogom dobni az aktatáskámat és először majd kinyújtom a bal karomat. Egek, nem fogok tudni azon a nyomorult lépcsőn felkapaszkodni. A hangulatos Garay tér, Liszt emlékház, nem, nem megyek be, hazamegyek a szállásunkra, gyakorolni kell, fellépek egy székre, fellépek az asztalra, fellépek a fűtőtestre, menynyivel magasabb a vonatlépcső? Legokosabb volna letelepedési engedélyt kérni Szekszárdon, végleg itt maradni, vagy legalább addig, amíg újfajta vonatok...

Nem mesélem el, hogyan kapaszkodtam vissza a vonatra. Még a cipőm is beleizzadt. És levontam a tanulságokat. Jó, ha magával visz az ember egy sámlit, vagy egy kis létrát. Jobb, ha elvégez egy akrobata-főiskolát. Legjobb, ha nem utazik vonaton.

SZÓRAKOZÁS

Szeretem a jókedvet, nevetést, derűt, ezért bekapcsoltam szombat este a tévét és néztem a Szeszélyes évszakokat. Mindjárt az első műsorszám nagyszerű volt. Összeállítás a balszerencsés sportjelenetekből. Táncosok a jégen, gyönyörű pár, biztosan két évig gyakorolhatták ezt a pörgést. Szól a zene, puff, a hölgy fenékre esik. Síbajnok száll a lejtőn, micsoda idegfeszültség, ügyesség, izomerő... kreccs, a léc megbillen, a bajnok hasra esik, kalimpál a hóban. Futballcsapat, teljes bedobás, hány heti edzés, kemény munka eredménye, hatalmas lövés, no hiszen, a csatár a fenekére ült. És így megy ez tovább, lovasok zuhannak a lovak alá, remek sportolók bánatosan tapogatják bevert testrészeiket. Valóban léleknemesítő. Kényelmes, kövér polgár ül a fotelben, életében nem látott sítalpat, hacsak nem a sportáruház kirakatá-

ban, életében nem vett részt versenyen, legfeljebb sörivó csatán — és most kajánul röhöghet. Ízléses, sportszerű, magas szintű szórakozás. Javaslataim még a szombatesti műsorokba: gyerekpofozás odahaza, óvodában, iskolában. Színészek, amint belesülnek a monológba. Autóbuszajtók, becsapódnak az utasok orra előtt. Továbbá: gombamérgezés-parádé, alkohol elvonókúra-revü. De ügyes volna kisfilm arról is, ahogy a tízemeletes modern toronyházban cekkerrel, gyerekkocsival lihegnek felfelé a lakók, mert áll a lift...

Szép, szombat esti öröm. A legszebb öröm. A káröröm.

AJÁNDÉKOZÁSRA ALKALMAS

Az ember mindig tanul. Hallgatom a rádióban a könyvhirdetést és megtudom, hogy a téli könyvvásáron rengeteg a szép, okos, színvonalas, élményt jelentő, tartalmas könyv és ezenkívül vannak ajándékozásra alkalmas könyvek is. Ugyan, mi az, ami ajándékozásra alkalmas? Talán az, amit többször is el fogok majd olvasni? Ami felejthetetlen élmény volt? Szó se róla. Az albumok, a művészeti könyvek, magyarán, a drágák. Valaha régen ajándékba azt a könyvet adtam, amit magam is szívesen olvastam és szívesen vettem volna, ha elolvassa a megajándékozott. A Pál utcai fiúkat, a Háború és békét, a Huckleberry Finnt, a Légy jó mindhaláligot. Nem néztem, hogy keménykötésű, vagy csak fűzött, a belbecs számított. De hol vagyunk már attól? Ki visz ajándékba *egy* szál virágot, egy olcsókönyvtár-könyvet, tíz deka selyemcukrot? Csak megrémülök, amikor egy csésze kávéra meghívott vendégem öt darab művészlemezt hoz, (egy hanglemez nem ajándék!), harminc szál gerberát, (két szál gerbera nem ajándék), vagy egy üveg Napoleon konyakot, (egy üveg Egri bikavér nem ajándék), vagy egy Corvina hasonmás kiadását, (mert ugye egy vékony Nagy László verseskötet

nem ajándék.) A lemezek persze már megvannak, a gerberát két nap múlva kidobom, a francia konyakot továbbajándékozom, a Corvinát egyszerűen nincs már hová tennem és rémülten mérlegelem, hogy ha visszaadom a vizitet, mit vihetek? Két kiló kávét? Briliánsgyűrűt?

Karácsonyra a magnó, a kempingbicikli, az irhabunda már alig ajándék. Tizenhat éves gyerek autót akar, és jövőre már egy helikopternek se örül. Az ajándékozás lassan már vagyonátadássá válik, kimarad belőle a szeretet, az örömszerzés és az örömelfogadás gyönyörűsége. Ajándékozásra alkalmas, oktat a rádió és én szégyenkezem. Az én életem nagy ajándék-emlékei, a Mikuláskor a cipőmben talált ezüstpapírba burkolt dió és alma, az iskolában jutalomkönyvnek kapott vékony kis Gaál Mózes könyv. Sőt a legszebb ajándék-emlékem, amikor nagynénimnél töltöttem néhány napot, unokatestvéreimmel hancúroztunk és este, nagyon kedves és nagyon szerény nagynénim azt mondta: Ma olyan jók voltatok, hogy jutalmul ma este nem kell fület mosni...

HELYESÍRÁS

Érettségire készülő ifjú barátom panaszkodik, hogy nem érti a helyesírás logikáját. Az ész-szerűt miért kell úgy írni, hogy ésszerű, amikor a túszszedés szóban nyugodtan egymás mellé kerül két szer az sz?

Ehhez én nem értek, én az akadémia helyesírását nem merem bírálni, talán csak arról van szó, hogy az ésszerű egyik z-jét a túszszedők elvitték túsznak...

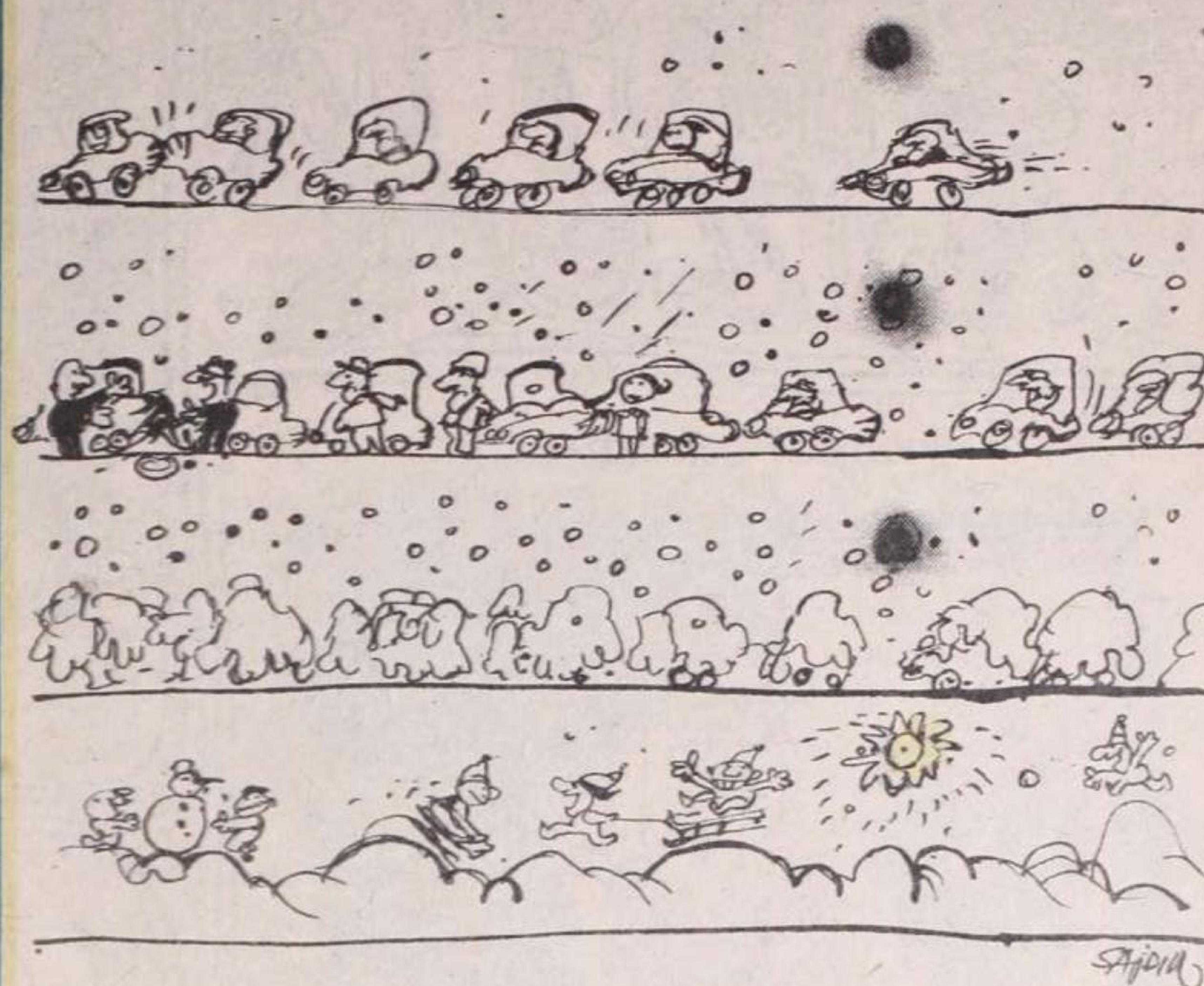

AGGODALOM

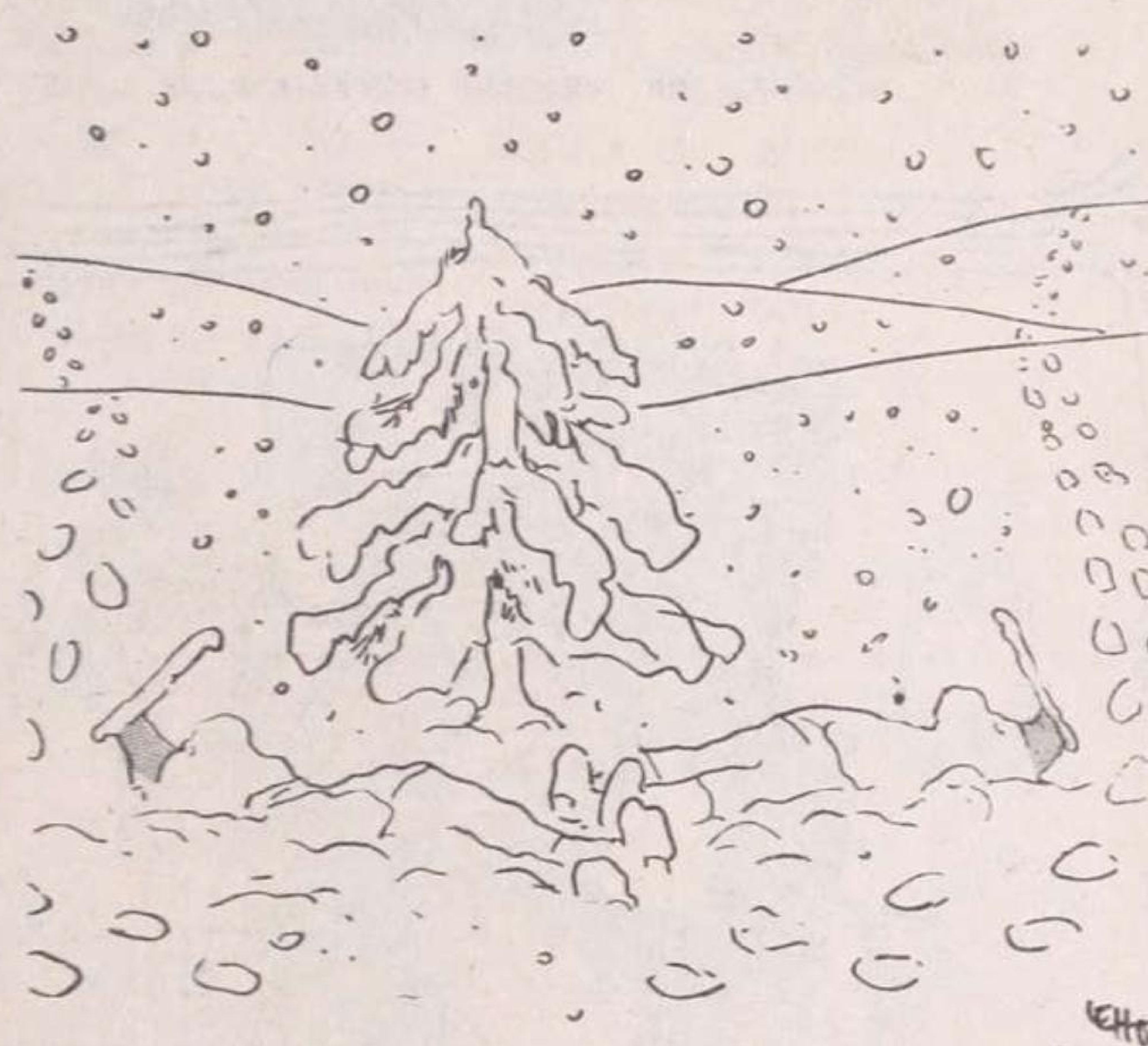
A négyhetes Krisztina ifjú anyukája aggódik. Amikor a babát a kórházból hazahozták, a doktor bácsi tanácsára az első éjszakán megetették, tisztába tették, a második éjszakán már csak megetették, a harmadik éjjel már hiába bömbölt, hagyták, majd szépen elalszik. „Ha ebben a gyerekben egycsöpp logika van, észre fogja venni, hogy éjszakáról éjszakára rosszabb a bánásmód és elmegy világgá."

Téli rege

BRENNER, SAJDIK, HEGEDÜS, LEHOCZKI, DALLOS, BALÁZS-PIRI

KÖNNY-ÁZTATTA RAJZOK

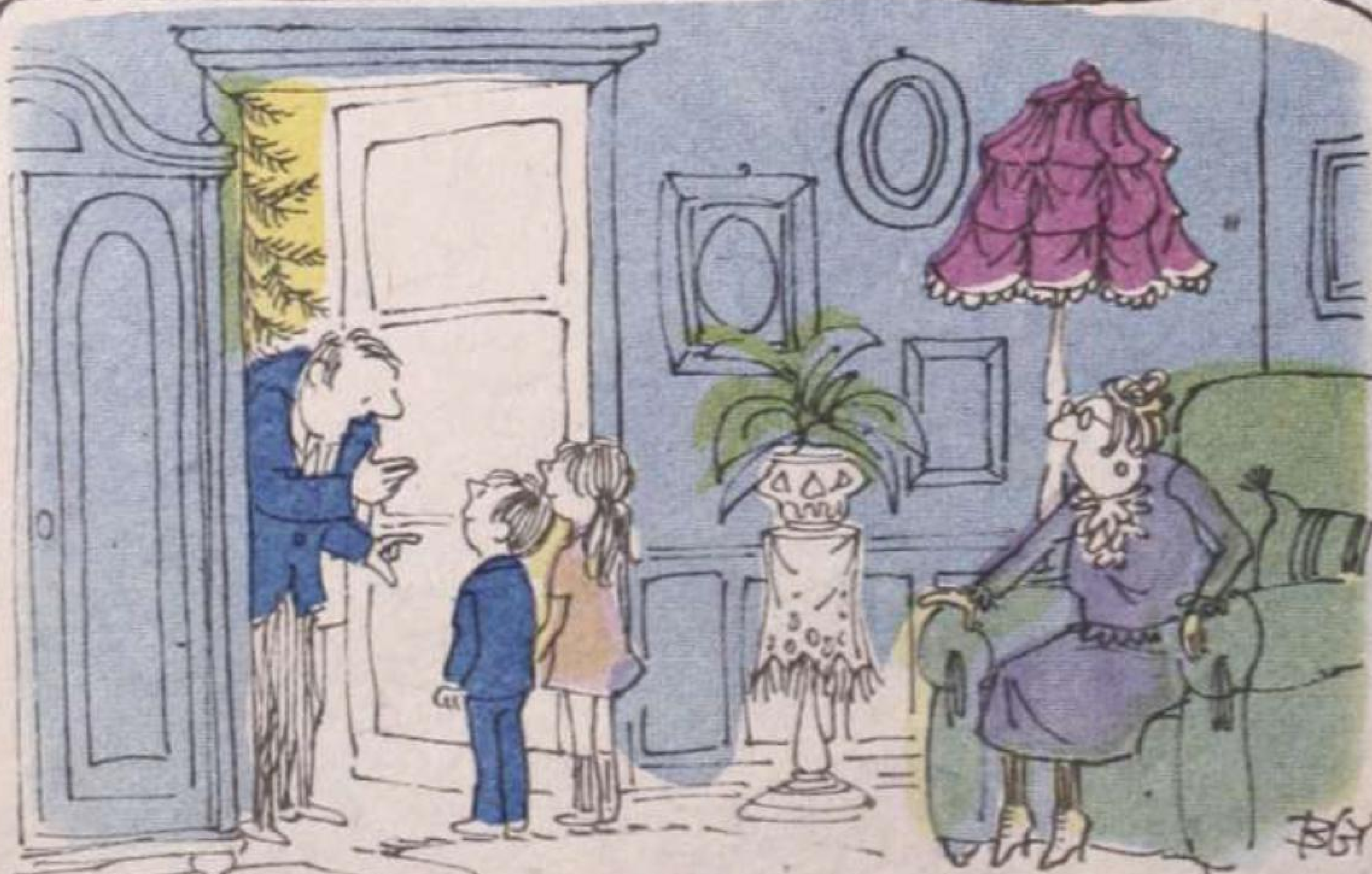
LAKOTELEPI BARATKOZÁS

– Kezét csókolom, nem maguktól szökött meg ez a kis csibész?

– De én azt szeretném, ha nem darabokban hoznád haza apádat a kocsmából!

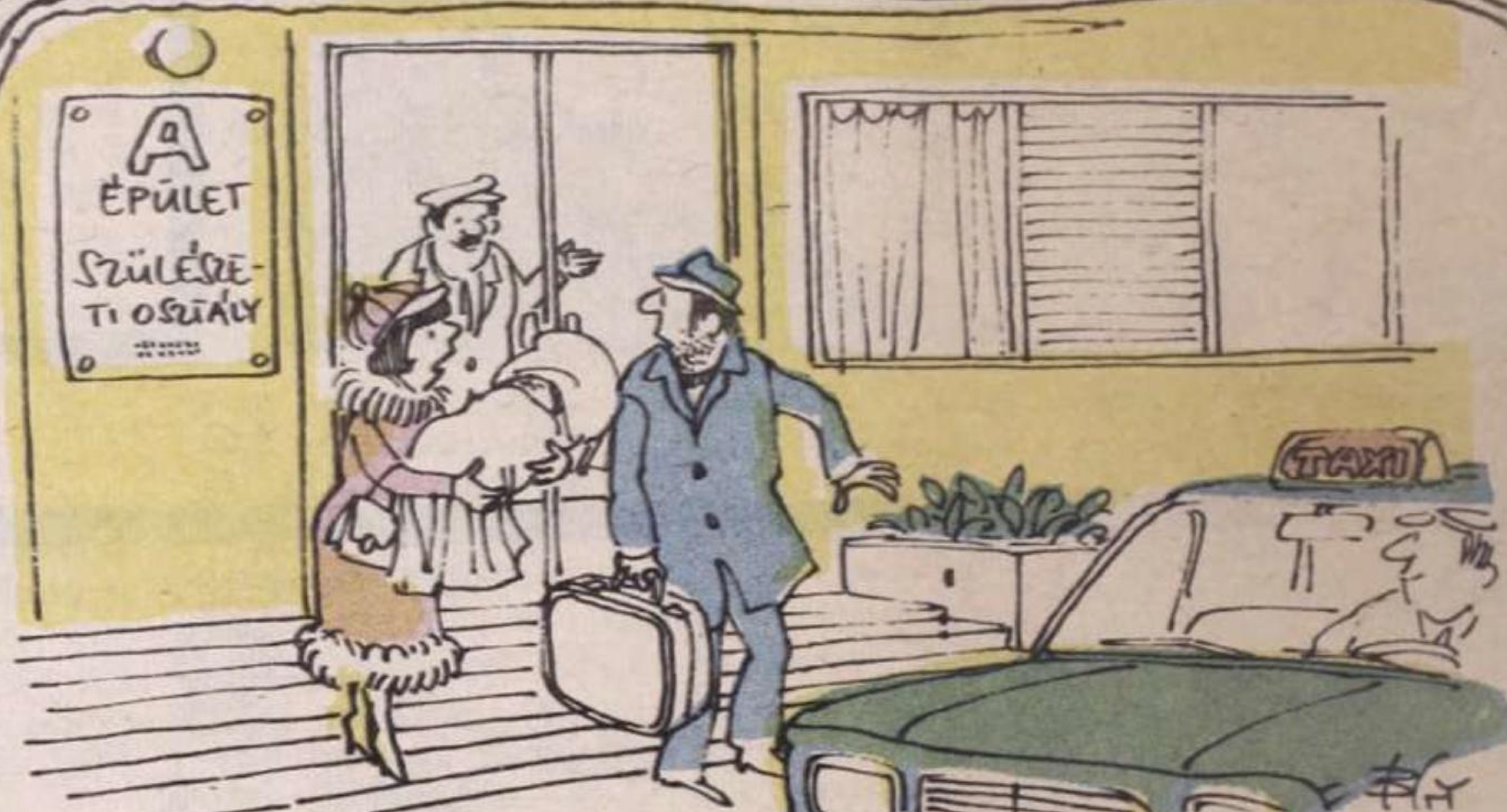

– Vonjátok el a nagyi figyelmét, míg megcsináljuk a fát, most már ne csalódjon a Jézuskában...

MASZEK

– Ne bámuljátok őket annyira, ezek a szegény állami óvódások!

– Tudod, hogy az állam még több gyereket akar nekünk?!

– Hagyd őket, most kell kiordítozniok magukat egy életre!

HAZALÁTOGATÓ GYEREK

– Az a baj, hogy mi mindig meleg és megengedő szülők voltunk!

PETERDI PÁL:

A 13-AS BŰNÜGY

BÍRÓ: Folytatjuk a tárgyalást K. Baba foglalkozásnélküli kiskorú bűnügyében. K. Baba, önt közveszélyes munkakerüléssel, üzletszerű kéjelgéssel, valamint kontársággal vádolják. Bűnösnek érzi magát?

BABA: *(a teremőrrel szemez).*

VÉDŐ: Baba hallgat és szenved. Nehéz gyermekkora volt.

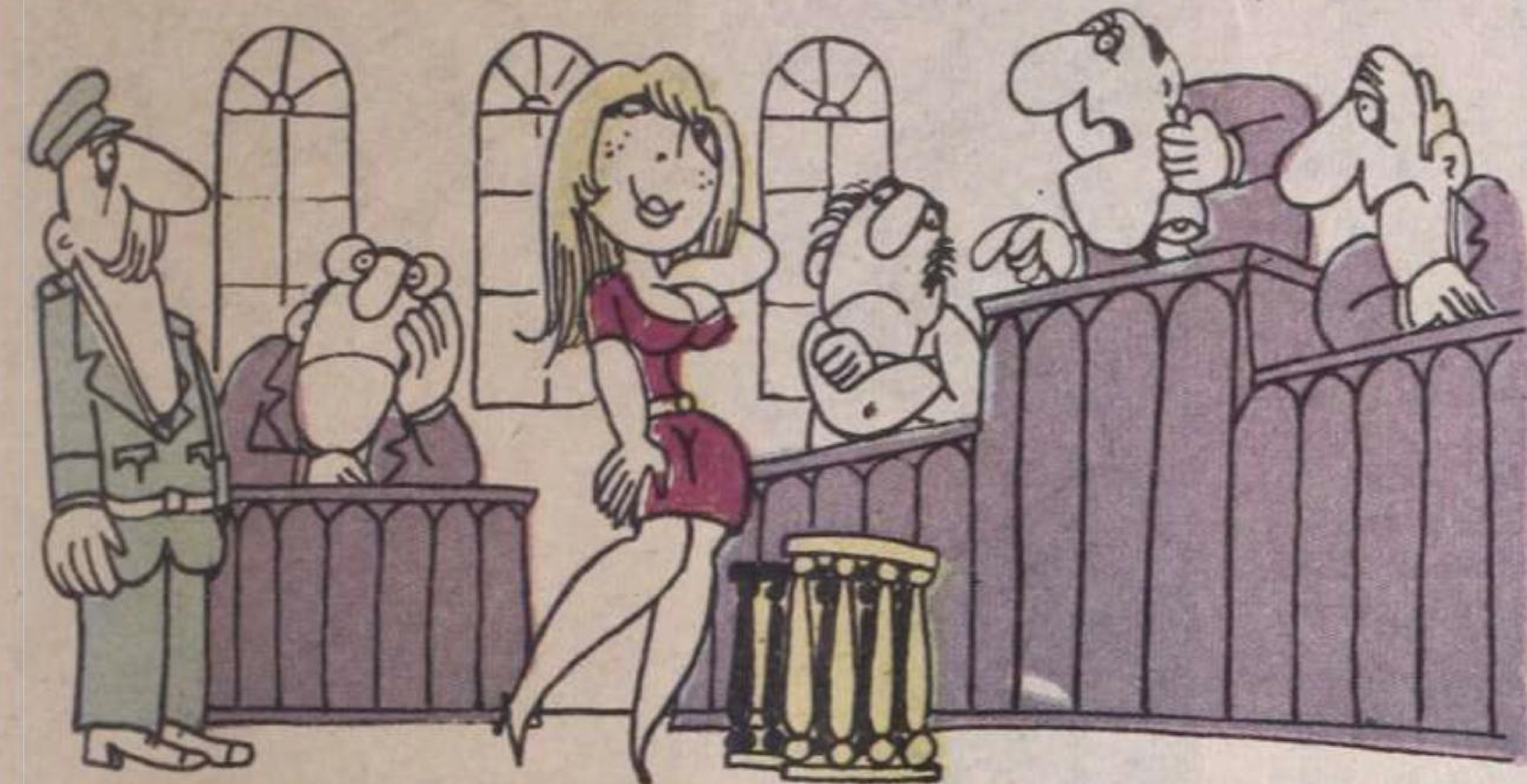
BÍRÓ: Ügyész úr, öné a szó.

ÜGYÉSZ: Tanúként óhajtom kihallgatni Sigán Béla, helybeli lakost, az Egyesült Bóvli és Gyolcs raktári anyagmozgatóját. Sigán denhova. Az államkassza egyenesen fűnek-fának.

BÍRÓ: Rendreutasítom.

VÉDŐ: Helyes. Akkor az állami tulajdon sérelmére elkövetett bűnügyben indítok eljárást Sigán Béla ellen. Bizonyítékul becsatolom ezt a kiviteli ragjegyet. Folyó hó 6-án Sigán Béla a raktárvezető beleegyezése nélkül tizenhárom rőf gyolcsot vitt ki az üzem területéről.

ÜGYÉSZ: Mellélőtt, mester. A szakszervezet tudott róla. Sigán Béla hat gyermekének aznap hat

Béla, kérem álljon fel. Megismételné az előzetes vizsgálat során elhangzott vallomásának azt a részét, amelyet bizonyos intim ruhadarabjával kapcsolatban tett?

BÉLA: **Tizenhárom rőfből van az én gatyám...**

ÜGYÉSZ Nagyon helyes.

VÉDŐ: Tiltakozom. Ugyanis ez egyáltalán nem helyes. Bejelentem, hogy viszontváddal óhajtok élni. Peres eljárást akarok indítani Sigán Béla ellen. Egyelőre csak vétkes könnyelműség és bűnös pazarlás címén.

BÍRÓ: Hogy érti ezt?

VÉDŐ: Szakértőként óhajtom megkérdezni Cvider Annamáriát, a Flanc ruhaipari dacszövetség formatervezőjét. Kérem, felvilágosítana bennünket arról, hogy mi az a rőf?

ANNAMÁRIA: Boldogan, maga kis nyuszi. Rőf — a méterrendszer bevezetése előtt Magyarországon is használatos hosszmérték. Egy rőf — pontosan 777 milliméter.

VÉDŐ: Szíveskedjék tájékoztatni a bíróságot arról, hogy mai ruhaipari paramétereink szerint mennyi lehet egy gatya anyagszükséglete.

ANNAMÁRIA: Dupla szélesből maximum egy rőf. De akkor már sokat mondtam.

VÉDŐ: Köszönöm. Egy rőf. Tekintetes bíróság, ez az ember, ez a Sigán Béla tehát tizenhárom rőfből csináltatott magának gatyát, holott egy rőf is elegendő lett volna. Ma, amikor gazdasági helyzet van. Amikor OPEC van. Begyűrűzés van.

BÍRÓ: Ez nem tartozik ide.

VÉDŐ: Már hogyne tartozna? Ma kérem mindenki tartozik min- üzemi Mikulás-csomag járt volna. Helyette gyolcsot kért. Azonos nagykereskedelmi értékben.

VÉDŐ: Akkor a hat gyermekét károsította meg. Szörnyeteg.

ÜGYÉSZ: Bizonyítani kívánom, hogy Sigán Béla jóhiszeműleg járt el ebben az ügyben és gatyája valóban csak egy rőfből készült. Kérem, tolja le a nadrágját.

BÍRÓ: Eszébe ne jusson! Ez tárgyalóterem kérem, nem szexmozi.

ÜGYÉSZ: Ezek szerint bizonyítottnak vélem, hogy K. Baba tizenkét rőföt saját céljaira használt fel.

BÍRÓ: K. Baba, beismeri?

BABA: *(a gyorsíróval szemez).*

VÉDŐ: Baba hallgat és szenved. Nehéz gyermekkora volt. Sigán Béla, felteszem a kérdést: adott ön valaha pénzt a vádlottnak?

ÜGYÉSZ: Ennek? Már hogy adott volna? Hiszen Sigán Bélának családja van.

VÉDŐ: Nagyon helyes. Ebben az esetben ugyanis K. Baba joggal tekinthette a megmaradt tizenkét rőf gyolcsot a szolgáltatás fejében járó munkadíjnak.

ÜGYÉSZ: Áhá. Kibújik a szög a zsákból. Szabad kérdeznem, miféle szolgálatokra céloz tanult barátom?

VÉDŐ: Sigán Béla, emlékeztetem vallomásának idevágó részletére. Kérem, hogy ismételje meg.

BÉLA: **Tizenhárom éjjel varrta a Babám...**

VÉDŐ: A birtokosrag használata ellen természetesen tiltakoznom kell. A rabszolgatársadalom kora lejárt. Nálunk soha többé nem lehet farkas a farkasnak farkasa. Viszont hivatkozom a vallomás érdemi részére. K. Baba kiskorú tehát tizenhárom teljes éjszakai műszakot töltött szakadatlan gatyavarrás közepette. Az érvényben levő bértörvényeket figyelembe éve ilyen munkáért tizenkét rőf gyolcs szemérmetlenül alacsony fizetség.

ÜGYÉSZ: Most én szeretném kikérni Cvider Annamária szakértői véleményét.

ANNAMÁRIA: Maga bármit kérhet tőlem, kis nyuszi.

ÜGYÉSZ: Ezt majd később... Tehát a fennálló technológiai normatívák szerint mennyi egy szabvány gatya elkészítésének munkaideje?

ANNAMÁRIA: Tíz-tizenöt perc. Na, mondd, hogy egy félóra.

ÜGYÉSZ: Egy félóra. Igen. És K. Baba kiskorú mégis tizenhárom teljes éjszakát fordított rá. Ez kétségkívül bizonyítja a vádlott kontárságát, másrészt pedig azt, hogy lehetett ott azért K. Babának más dolga is Sigán Bélával.

VÉDŐ: Babának? Ezzel?! Amikor Baba kedvére válogathatott a művészvilág, valamint a közélet legragyogóbb képviselői között?! Hát például, hogy csak egy-két nevet említsek, ott volt teszem azt...

BÍRÓ: **A védelem képviselőjétől megvonom a szót. Megtiltom, hogy egyetlen nevet is kiejtsen a száján.**

ÜGYÉSZ: **Helyes. Az üzletszerű kéjelgés vádját ennyiből is bizonyítva látom. A tizenhárom éjszakából félóra termelő munka, a többi pedig... tizenkét rőf gyolcs fejében...**

VÉDŐ: Tiltakozom. Védencem mindezt emberbaráti indítékból tette.

ÜGYÉSZ: Úgy is lehet mondani.

BÍRÓ: Rendreutasítom. Ez tárgyalóterem és nem pornóáruház.

ÜGYÉSZ: Bejelentem, hogy újabb szakértőt szeretnék meghallgatni. Zumpf Gitta, a Soraya Kashoggiról elnevezett leány-javítóintézet igazgatója. Kérem, mondja el, mi történt 1982. december 19-ének éjszakáján.

GITTA: Az úgy volt, hogy az intézet öt kiskorú bennlakója, névszerint Z. Bernadette, F. Pipike, P. Icuka, L. Puncsika és K. Apassionata az éjszaka leple alatt megszökött.

ÜGYÉSZ: Hogy történt a szökés?

GITTA: Egy hosszú gyolcson lemásztak a harmadik emeleti kínzókamra ablakából.

ÜGYÉSZ: Milyen magas az az ablak?

GITTA: 9 méter és 324 milliméter.

ÜGYÉSZ: Vagyis pontosan tizenkét rőf gyolcs hossza. K. Baba, beismeri, hogy nevezett öt peniperdát a munkabérként felvett tizetkét rőf gyolcs segítségével ön szöktette meg az intézetből?

BABA: *(mindenkivel szemez).*

VÉDŐ: Baba hallgat és szenved. Nehéz gyermekkora volt.

ÜGYÉSZ: Tekintetes bíróság. A K. Baba bűnös segédletével megszökött bennlakók tehetős és főként idősebb férfiak ismeretségét keresve, azóta valóságos bűnbarlanggá változtatták a belváros egyik divatos vendéglátóipari üzemegységét!

BÍRÓ: Igazán? Melyiket?... Pardon. Folytassa, kérem.

ÜGYÉSZ: És még ezzel sincs vége. Sigán Béla, ön a vallomásában érzékletes képet festett az elkészült ruhadarab minőségi mutatóiról. Kérem, ismételje meg.

BÉLA: **Egyik szára rövid lett, a másik meg hosszú lett...**

ÜGYÉSZ: Miáltal a kontárság tényе ismételten bizonyítást nyert.

VÉDŐ: Korántsem. Bizonyításkiegészítést kérek.

ÜGYÉSZ: Hogyhogy?

VÉDŐ: Okvetlenül tisztázandó hogy a szóban forgó ruhadarabnak melyik szára lett rövidebb és melyik szára lett hosszabb. Mert a férfiúi alkat bizonyos sajátosságai következtében anatómiai szükségszerűség, hogy a tárgygatya megfelelő szára valamivel hosszabb legyen...

BÍRÓ: Rendreutasítom. Ez tárgyalóterem és nem kukucskálóshow.

ÜGYÉSZ: A tisztelt bíróság engedelmével mégis örömest szolgáltatok bizonyítékot arra nézve, hogy K. Baba valóban selejtet gyártott. Sigán Béla, kérem ismételje meg, mit mondott a vádlottnak a kérdéses ruhaipari árucikk átvételénél.

BÉLA: **Hallod-e, Babám... Jól el...**

BÍRÓ (lecsap a kalapácsával) Elég! A tárgyalást elnapolom!

FÖLD S. PÉTER:

Egy oldal, más semmi

AKIKEN NEM FOG AZ IDŐ

Új fogakat növesztett a Kábeltépő család, valamint egy közeli rokonuk. A nem mindennapi jelenségre egy járókelő lett figyelmes. A magát megnevezni nem kívánó őszes felépítésű úr elmondta, hogy már másfél órája kerülgetett egy féltéglát az utcán, amikor arra lett figyelmes, hogy valakinek nő a foga.

Az esetet természetesen jelentette a rendőrségnek, akik azonnal megkezdték a nyomozást. Még aznap harminchat bejelentés érkezett a titokzatos fognövéssel kapcsolatban, sőt a rádió egy elsietett híradásában rövid ismertetést is közölt a budapesti fognövésről. Ezt később visszavonták, de a fogak ekkor már javában nőttek.

(Lapzártakor kaptuk a hírt, hogy nem Kábeltépőék foga nőtt, hanem a fogínyük húzódott vissza.)

NEM FENÉKIG TEJFEL

a motorozás — jelentette ki Magdalena Pop, a magyar származású öthengeres, hétszáz decibel űrtartalmú bukósisak királynő.

Mint ismeretes, idén a fülöp-szigeteki Majom Cavallon került sor a Miss Bukósisak megválasztására.

Az 1982. évi Miss Bukósisak korábban háztartásbeliként valósította meg önmagát, de egy ügyes impresszárió a hóna alá nyúlt és mint hírlik, a keze messzire elér.

Miss Bukósisak méretei: 87-98-43.

Ez egyúttal a telefonszáma is.

SÖRÁTÜLTETÉS

Három és fél liternyi, meglepően magas alkoholtartalmú palackozott világos sört ültetett paciensének gyomrába dr. Kőbányai Világos és orvoscsoportja. A műtét órákon át tartott, s a megfelelő sörutánpótlásról néhány szerződéses étterem vezetője gondoskodott. A nagyfokú társadalmi összefogás eredményeként az összes sör elfogyott, s a hírek szerint már az üres üvegeket is visszaváltották.

A nem mindennapi beavatkozásra azért volt szükség, mert a jelenleg másnapos beteg szervezete már születésétől kezdve kivetette magából a sört, s ez nagymértékben gátolta a társadalomba való beilleszkedését.

Amint azt dr. Kőbányai Világos elmondta, ha nem lép fel komplikáció, a megoperált személy hamarosan visszatérhet övéi közé és munkát is vállalhat. Már több külföldi bankkal folynak tárgyalások, s bár megállapodás még nem született, annyi máris kiszivárgott, hogy a beteg nyelőcsövét egy hazai gyártmányú gumicső köti majd össze öt legnagyobb sörgyárunkkal.

Semmi nem idegen tőlem, ami én vagyok

(F. S. P.)

KI TUD FELVÁLTANI EGY ÚJ EZERFORINTOST?

Puszpáng Romlánka, a „Nem vagyok én mindenkinek a senkije" című dallal aratott hatalmas sikereket egyik építőipari vállalatunk felvonulási területén. Képünk azt a pillanatot ábrázolja, amint a megejtően fiatal és fiatalosan megejtő énekesnő éppen aprópénzre váltja a tehetségét.

MINDENKI GYANÚS, AKI GYALUS! — MONDTA GYULUS

A három Gyulus nővér baráti beszélgetésen fogadta a közelmúltban a sajtó képviselőit. A Gyulusok — bár ez képünkön csak mellesleg látszik — mindig is nagy súlyt helyeztek arra, hogy tájékoztassák az embereket a sokakat érdeklő kérdésekről.

Gyulus Ciróka — aki a fotósok kedvéért még szemüveget is hajlandó volt felvenni — láthatólag nem csinál mindenből részletkérdést. Hogy ezt miként kell érteni, azt még a rossz nyelvek sem tudják.

A türelmetlen riporterek, akik kézről kézre adták egymásnak a riportalanyokat, végül is csalódottan távoztak.

A résztvevők álláspontja néhány kérdésben eltért egymástól, több kérdésben egyetértettek, de voltak néhányan, akik semmit nem értettek.

A megbeszélésről KÖZVÉLEMÉNYT hoznak nyilvánosságra.

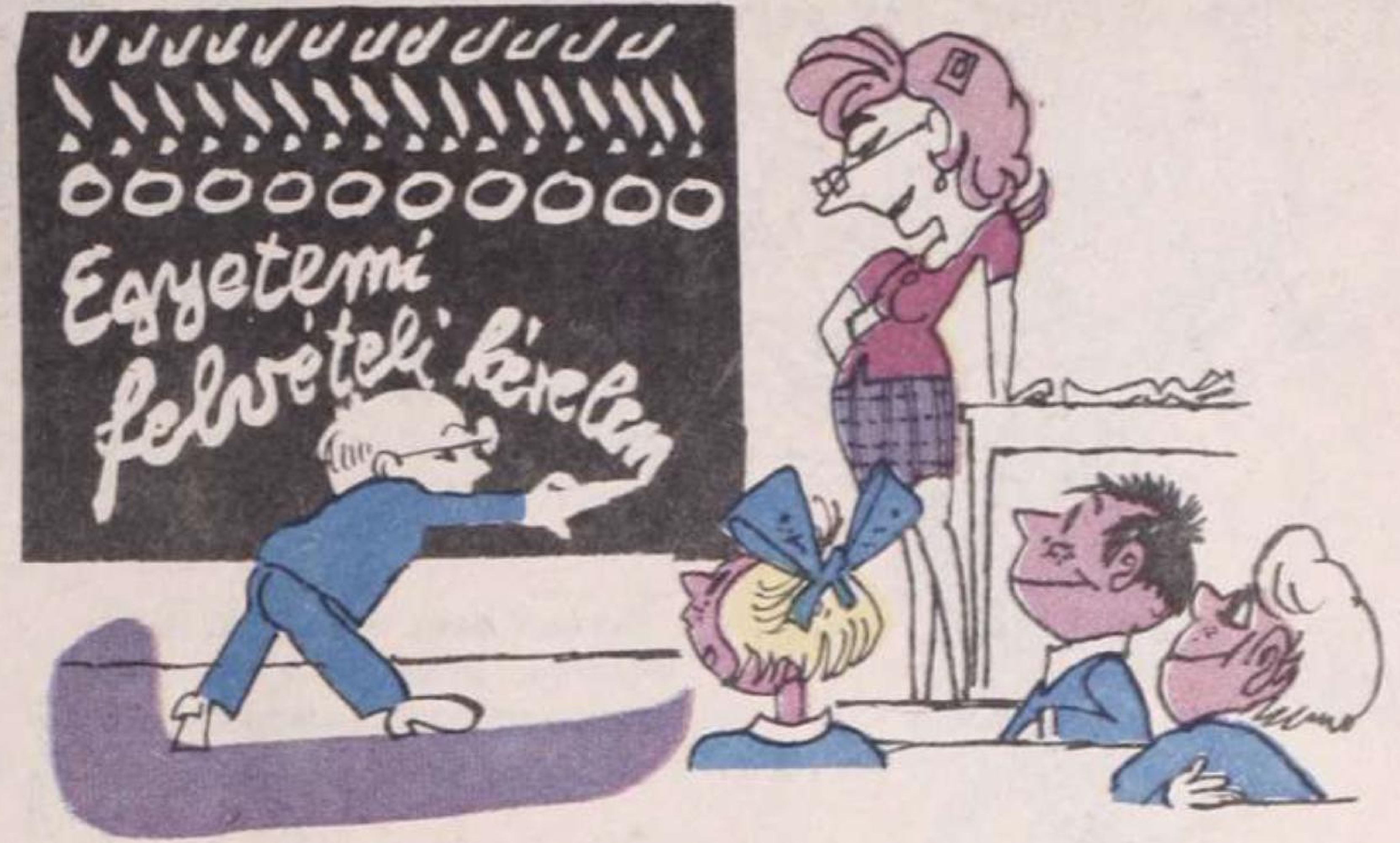
SZÜR-SZABÓ JÓZSEF:

Szemünk fényei: KISDEDEINK

OVI

ELSŐ ÍRÁSGYAKORLAT

FELVILÁGOSÍTÓ LEPORELLÓ

MŰVELŐDÉS

ÉLETTAPASZTALAT

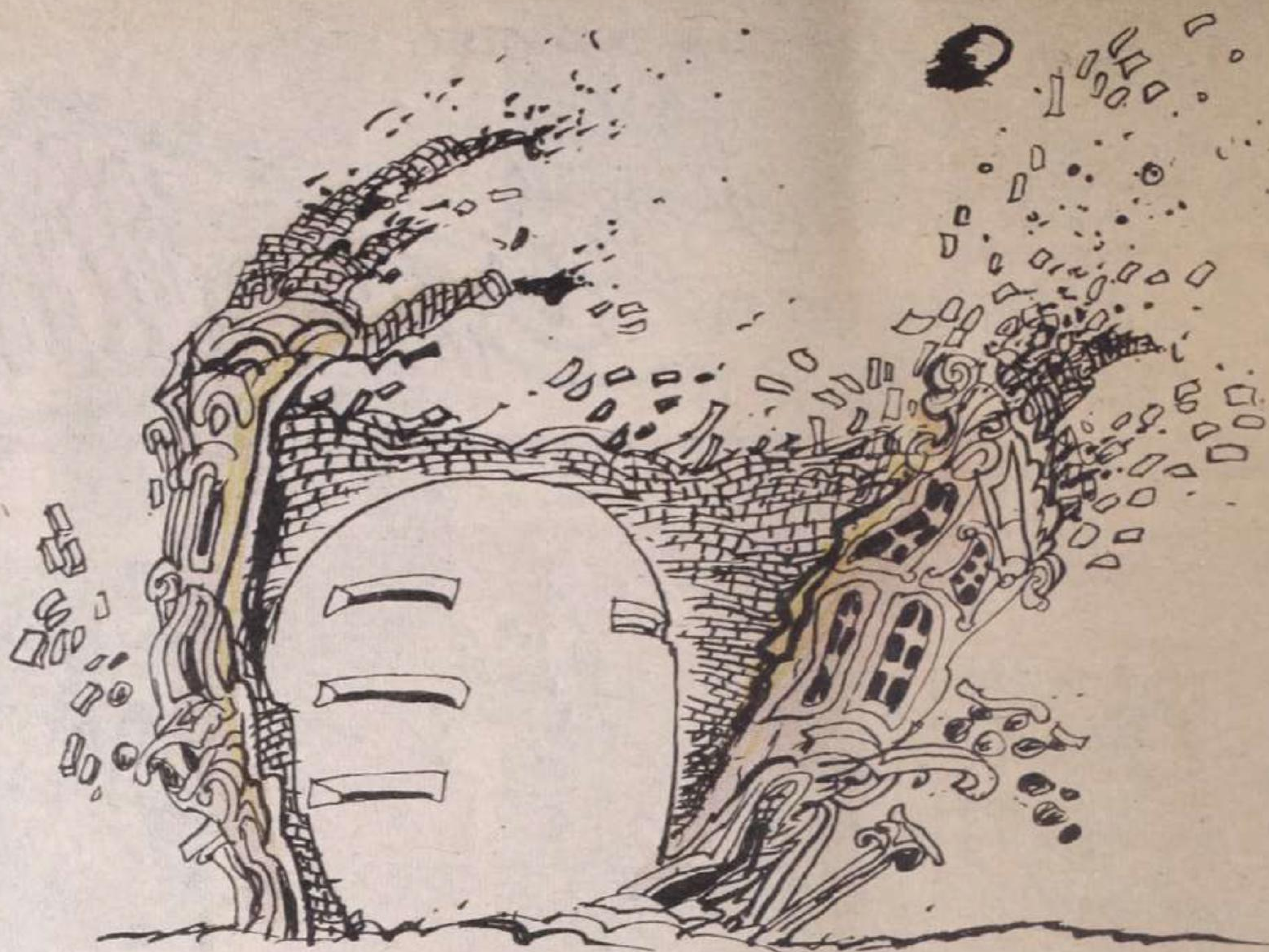
– Fiatalon házasodom, hogy mielőbb túllegyek a gyerektartáson!

GONDOS ANYUKA

– Minden holmid külföldi, miért ne legyen az új apukád is az!

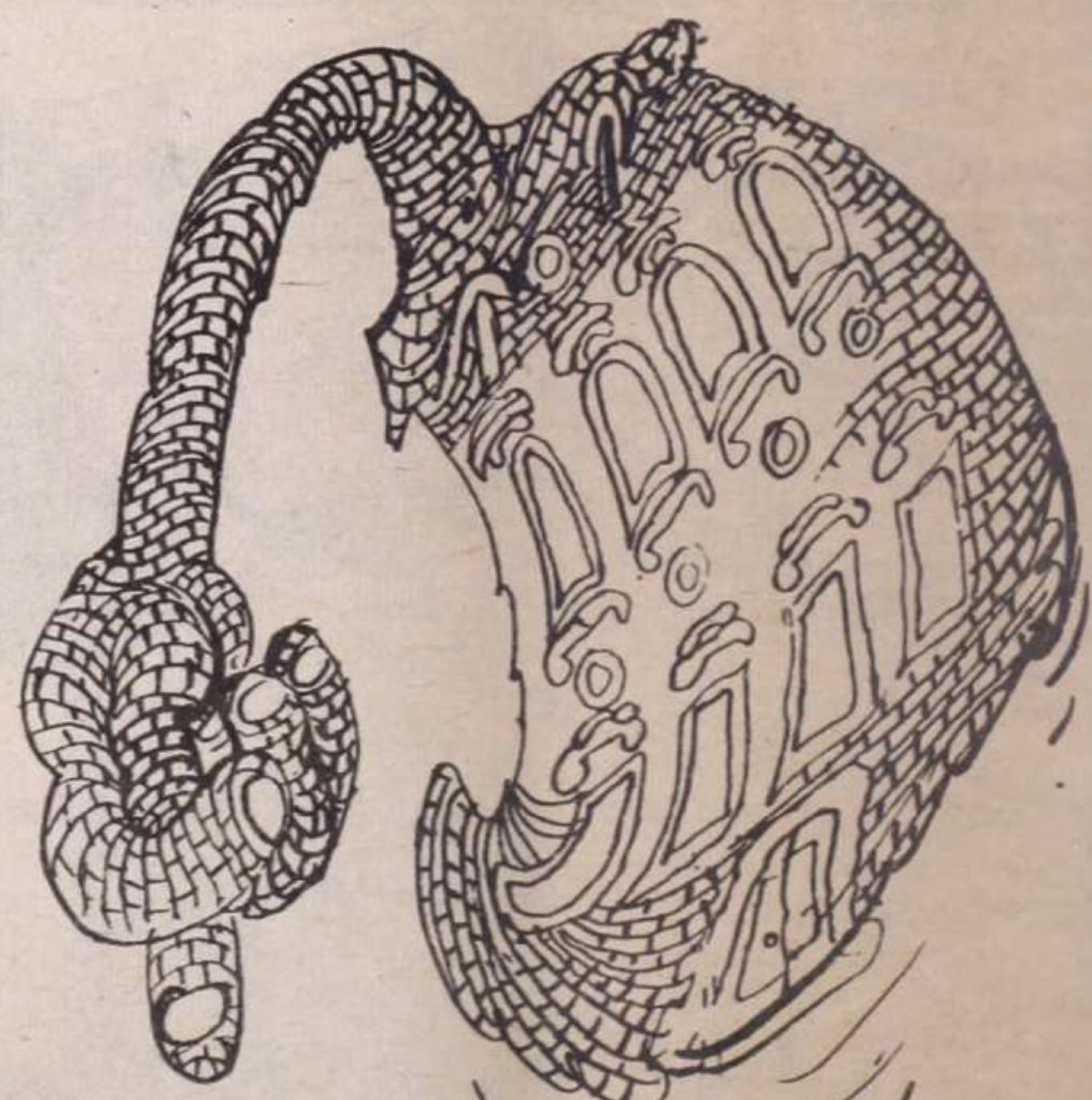

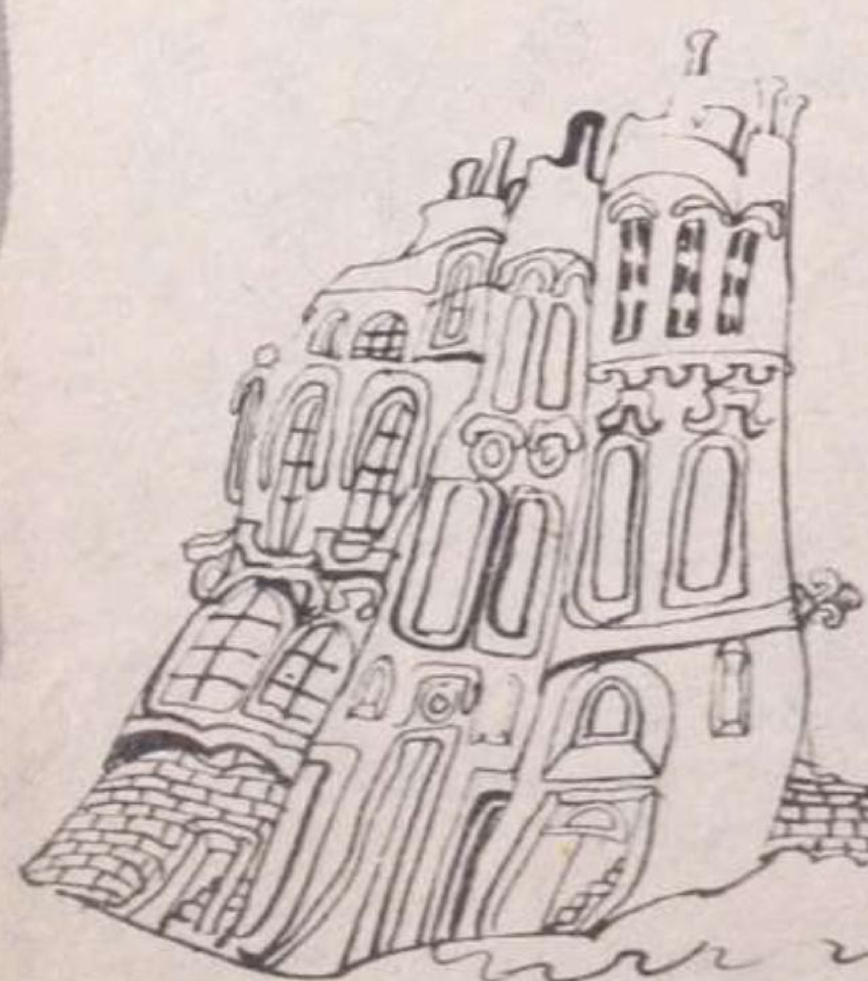
SAJDIK FERENC:

HÁZ-ROBBANTÁÁÁS

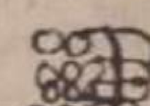

SZILÁGYI GYÖRGY:

REMETE-ROMÁNC

Elmennék én remetének
félpénzért a rengetegbe,
szerintem a remeteség
nem kerülhet rengetegbe . . .

Keresnék egy széles tölgyet,
amin vastag már a kéreg,
abban laknék remeteként,
mint a fába szorult féreg . . .

Öltözékem: csuha-ruha,
fekvőhelyem: puha moha,
tücsökzene zengene a
fülembe, de magnó soha!

Bagoly huhogná az éjfélt,
harkály kopogná a delet,
s ami még jobb: tőlem nagyon
távol lenne Közel-Kelet . . .

Elmélázva hallgatnám a
vadmalacok riadóját,
esténként a holdat nézném,
nem a tévé híradóját . . .

Éjjel kéjjel világít'nék
olajmécsem kanócával,
s fénye mellett diskurálnék
egy erdei manó(cá)val . . .

Reggelente harangvirág
ébresztene: giling-galang!,
s hírek híján sosem tudnám,
ki-kileng-e még a falang?

Azt se tudnám, hogy ki alatt
robbant aznap éppen bomba,
viszont rögtön tudnám: fejét
hol ütötte fel egy gomba!

Jóban lennék csízzel, pinttyel,
mókussal meg gilisztával,
(jobban szót értenék velük,
mint egy dörzsölt stilisztával . . .)

Fityegne a nyakamban egy
csöppnyi csengő: csin-csin-csin-csin
(Kutyavásár napján látni
olyat néhány pajkos pincsin . . .)

Abból a nép rögtön tudná:
a remete csengettyűje,
nem pedig (bár az is fityeg)
a csemete rengettyűje. . .

Remetének jó a dolga,
az életet könnyen veszi,
sors nem tépi, bú nem rágja,
(legfeljebb a penész eszi . . .)

Aszalhatok szilvát, körtét,
teának meg ott a toboz,
főzete a májnak jót tesz,
(kár, hogy székrekedést okoz . . .)

Éticsiga, béka, bogyó,
mag meg hozzá édes gyökér;
remetének gazdag étlap,
(piacra nem járnék tökér' . . .)

A szamóca vadon terem,
vad az alma, vad a málna,
tán még én is megvadulnék,
ha főnököm rámtalálna . . .

Hűs pataknak friss vizével
oltanám el kínzó szomjam,
főznék somot, legyen somdzsem,
(népiesen mondva: „somjam" . . .)

A befagyott tavon télen
halat fognék, persze, léken,
(egy jószívű madár biztos
tojna egy-két tojást nékem . . .)

Korlátlanul rágcsálhatnám
a növények nedves szárát,
(szerencsére a szárnak még
nem emelték fel az árát . . .)

A tüzelő ingyen lenne,
(bőven vannak száraz gallyak)
és a lakbéremelésről
kizárt, hogy ott bármit halljak . . .

Engem is, mint egykor Noét,
csupa állat venne körül,
(azok nem mesélnek viccet,
aminek a lelkem örül! . . .)

Az erdőben azért is jó,
mert nincs se szmog, se stressz, se teszt,
ha valaki rámkopogna,
tüstént betolnám a reteszt!

Csak a nejem hiányozna,
akár hívőnek a kegyszer,
lejöhetne hetenként, bár
jobb, ha havonta csak egyszer . . .

NOVOBACZKY SÁNDOR:

Szeresd feleúgybarátodat mint tenmagadat

BARÁTI LEVÉL

Január. Levelet kaptam kaptam Pistától, rég nem látott barátomtól. Ó, drága Pista, ó, ifjúságom egy darabja! Mi nagyszerű, hogy felvehetjük barátságunk megszakadt fonalát. Írok neki íziben. Hol az a levélpapír? Hol az izében van az a levélpapír?

Február. Egy hónapja akarok hozni levélpapírt, de mindig leltároznak az üzletben. Így nem lehet levelezni! Akkor aztán csodálkoznak, hogy megszakadnak az emberi kapcsolatok!

Március. A levélpapír már megvan, de még nem írtam, mert mindig közbejött valami. Például beteg is voltam. Igen, náthás. Náthásan nem írhat az ember levelet, mert megfertőzi a címzettet. Szegény Pista, a gyanútlan barát, kibontja a levelemet és kimászik belőle egy bacillus. Én a levelemmel örömöt akarok okozni nem influenzát!

Április: No most előveszem a papírt és írok ennek a drága Pistának. Először is megmagyarázom, miért késlekedtem. Hogy is kezdjem? „Kedves Pista, megkaptam januári leveledet…" Ez nem jó. „Kedves Pista: Januári leveledet megkaptam…" Suta. „Kedves levél! Januári megkapodat…" „Kedves Január: Meglevéltem januári kapódat…" Ma nem vagyok formában. Holnap is lesz nap, most már úgyis mindegy…

Május. Nagyon restellem, hogy még még mindig adós vagyok a válasszal. Azt hiszem erre nincs mentség. Illetve csak egy. Ha meghaltam. Mi lenne, ha levél helyett küldenék egy gyászjelentést magamról. „Fájdalommal megtört szívvel tudatom, hogy…" Pista könnyei ráfolynának a papírra, hangosan zokogna: „Szegény barátom, hát ezért nem tudott válaszolni…"

Június. Végre szemtől szembe ülök a levélpapírral. Írok egy nosztalgialevelet. Felidézem közös ifjúságunkat. Hanem… van egy kis baj. Nekem erről a Pistáról csupa kellemetlen emlékem van. Ez egy kiállhatatlan kölyök volt. Egyszer ellopta a radírgumimat. Aztán magyar órán, mikor feleltem, azt súgta, hogy a féltékeny Bánk bán lepiszkolta feleségét. Mustárt kent a tornagatyámra. Kívülről. Az egész osztály rajtam röhögött. Most erről enyelegjek levélileg?

Július. Mi a csoda ez, amibe minduntalan beleakad a kezem? Jé, ez a Pista levele. Nézzük csak meg jobban! Most látom ezen a levélpapíron egy zsírpacni éktelenkedik. Hát ilyen barát ez, még egy rendes papírra is sajnálja a pénzt, koszos fecnin levelez az emberrel. Ennek én nem válaszolok!

Augusztus. Tulajdonképpen mit akar tőlem ez a grafomániás őrült?! Olyan rég láttam, hogy már az arcát se tudom magam elé képzelni. Úgy rémlik otromba, gömbölyű, négyszögletes feje volt. Mintha Frankenstein lett volna az apja és Quasimodo az anyja. És nagy szőrős mancsai voltak. Ezzel a nagy szőrős mancsával írja nekem a hülye leveleit. Illetve egyet. Ez a Quasimodo, quasi azt akarja, hogy én irogassak neki. Emiatt eszem én magamat?

Szeptember. Álmomban megjelent Pista. Rámmeredt a vizenyős szemével. Előbb az egyikkel, aztán a másikkal. Fenyegetően felemelte bütykös, visszeres ujját és azt kérdezte: „Válaszoltál már?" És én azt hazudtam, hogy igen, biztosan elveszett a levél a postán. Ha nem füllentek talán még megfojt a lapát mancsával. Fojtsa meg a postát. Sokan még örülnének is. Akik nem kapnak telefont.

Október. Rájöttem valamire Ez a Pista nem szeretetből írt. Ez egy provokatőr. Ázsán. Nem azért írt, hogy én írjak, hanem, hogy én ne írjak és ezen a címen megutálhasson engem. Hát nem sikerült. Én utáltam meg őt.

November. Ma hidegre fordult az idő. Begyújtottam a cserépkályhába. A Pista levelével.

December. Kit látok közeledni az utcán? Pistát. Nyilván vásárolni jött Pestre. A jobb karomat villámgyorsan becsúsztattam a kabátom alá, mintha félkarú volnék. Ő sajnálkozva nézett rám, én némán rámutattam ép balkarommal üresen fityegő kabátujjamra. „Szegény barátom!" — csak ennyit mondott. Elbúcsúztunk. „Majd írok" — kiáltott utánam.

Csak írjon… Nekem alibim van.

AKINEK ÁTNYÚLNAK A FEJE FELETT

Szép állása volt, jó fizetése, csinos irodája, csak egy valami gyötörte, az, hogy folyton átnyúlnak a feje felett.

Szörnyű az a tudat, ha az embernek átnyúlnak a feje felett. Ha az ember kisfőnök, alatta vannak a beosztottak, fölötte vannak a nagyfőnökök, akik mirnixdirnix átnyúlkálnak az ember feje felett a beosztottakhoz.

Ő meg áll, mint Bálám szamara, semmiről nem tud semmit, mert őt kihagyták, levegőnek nézték. Átnyúltak a feje fölött.

Mit lehet ilyenkor tenni? Figyelni. Résen lenni. Megakadályozni, hogy átnyúljanak a feje felett. Persze, nem feszíthet ki dróthálót a levegőben, ahol átnyúlkálnak. Radarernyőt sem szerelhet fel, amely észlelné: mi történik fölötte.

Panaszra ment a nagyfőnökhöz: „Nagyfőnök! Én nem vagyok megsértve, nem vagyok egy hiú ember, de szeretném tudni, miért nyúlt át tegnap a fejem felett?" A nagyfőnök valamit mormogott, hogy nagyon sürgős volt a dolog, máskor majd vigyázni fog. Aztán másnap újra átnyúlt.

Már odáig fajult a dolog, hogy akkor is átnyúlkálást gyanított, amikor szó sem volt átnyúlkálásról. Nem restellt a folyosószögletbe húzódva kémlelni, nem oson-e be beosztottja a nagyfőnökhöz, vagy a nagyfőnök a beosztottjához, hogy orvul átnyúlkáljon a feje felett. Munkatársait vallatóra fogta: nem kaptak-e valami megbízást a háta mögött? A túlfeszített idegállapottól persze a memóriája is romlott.

— Mit csinál maga, fiam?

— Az év végi összevissza-statisztikát, kisfőnök kartárs.

— Úgy? Vagyis megint átnyúlkáltak. És ki bízta meg magát ezzel?

— Ön, kisfőnök kartárs. Tegnap tetszett kérni sürgősen.

Álmatlanul hánykolódott az ágyán, ha mégis elaludt, arról álmodott, hogy fekete kezek átnyúlkálnak a feje felett, más, vértől csöpögő kezek meg visszafelé nyúlkálnak.

Elutazott egy üdülőhelyre, hogy kipihenje magát. A vasúti fülkében bőröndjét a csomagtartóba tette, végigdőlt az ülésen, gyönyörködött az elfutó tájban. Itt békén hagyják. Mindössze egy utas jött be a fülkébe, az feltette a bőröndjét a csomagtartóba.

— Mit nyúlkál a fejem fölött?! — tört ki belőle és rávágott az útitársa kezére.

Az üdülőben minden jól indult, de aztán az ebédnél a felszolgáló alattomosan a bablevest a feje felett nyújtotta át a szembenülőnek. A szándék nyilvánvaló volt, nem tűrhette tovább. Röpült a tányér, minden úszott a bablevesben.

Itt most jó. Érdekes, ha vízszintes helyzetben van az ember, akkor senki sem nyúlkál át rajta. Eleinte előfordult, hogy a nővérke föléje hajolt, hogy megigazítsa a párnát. De amióta megharapta, azóta ő se nyúlkál át a feje felett.

KASSZASIKER

A pénztárosnő géppuskasebességgel ütötte be a tételeket és mint mindig, most is becsapott 5 forinttal. Máskor is csak 5 forinttal többet üt be. Az ilyesmi megnyugtatja az embert. Szeretem a stabilitást, a szolid megbízhatóságot. Ezért így szóltam hozzá:

— Tetszik nekem, hogy mindig csak 5 forinttal rövidít meg. Szüksége van magának arra az 5 forintra?

— Én is a piacról élek.

— Megértem és nem szeretném a világért sem megfosztani… De maga viszont értse meg, hogy engem idegesít, ha hülyének néznek. Nem vagyok szűkmarkú, időnként gavallér is tudok lenni, de csak szabad akaratomból. Ha maga így szólna hozzám, nézze kedves vevő, nekem kell a maga öt forintja, gondolkodás nélkül odaadnám.

— Mit akar ezzel mondani?

— Kössünk egy tisztességes megállapodást. Maga ezentúl minden vásárlásomnál szabályszerűen beüti a tételeket. Én kifizetem a számlát és külön leszurkolok magának egy tízest. Maga jól jár, mert a dupláját kapja, én jól járok, mert nem kell felháborodnom. Tartson bár érzelgősnek, de az önbecsülésemnek kell a tudat, hogy nem vettek palira. Önként adtam mint a véradók.

— Nagyvonalú a kedves vevő, de egy kissé önző.

— ???

— Csak a saját lelkivilágára gondol. Önnek sikerélmény, ha nem sikerül becsapnom. Nos, nekem is, ha sikerül. Meg lehet ezt fizetni?

DALLOS JENŐ:

ROVAR-INVÁZIÓ

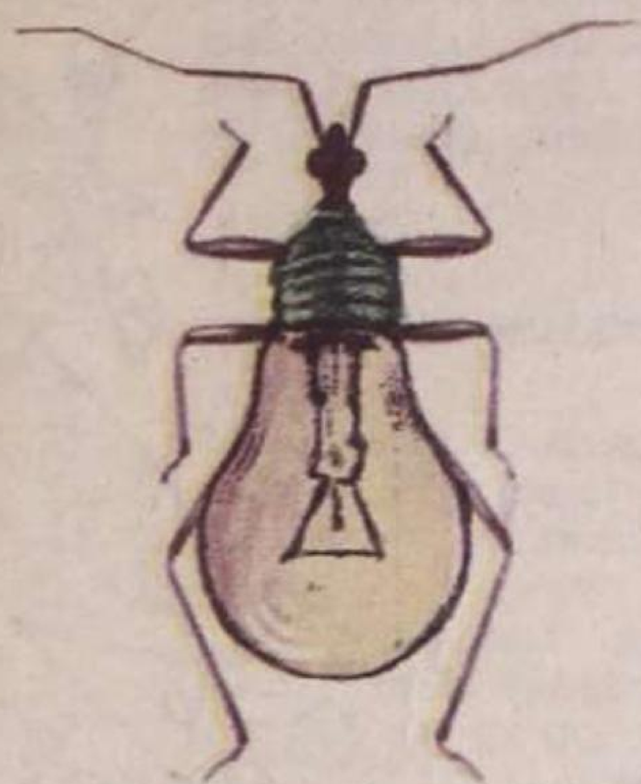

ZÖLD GOMBSZAKADÓ

VILÁGÍTÓ KÖRTEBOGÁR

KIS KÖZGAZDÁSZ BÖBE

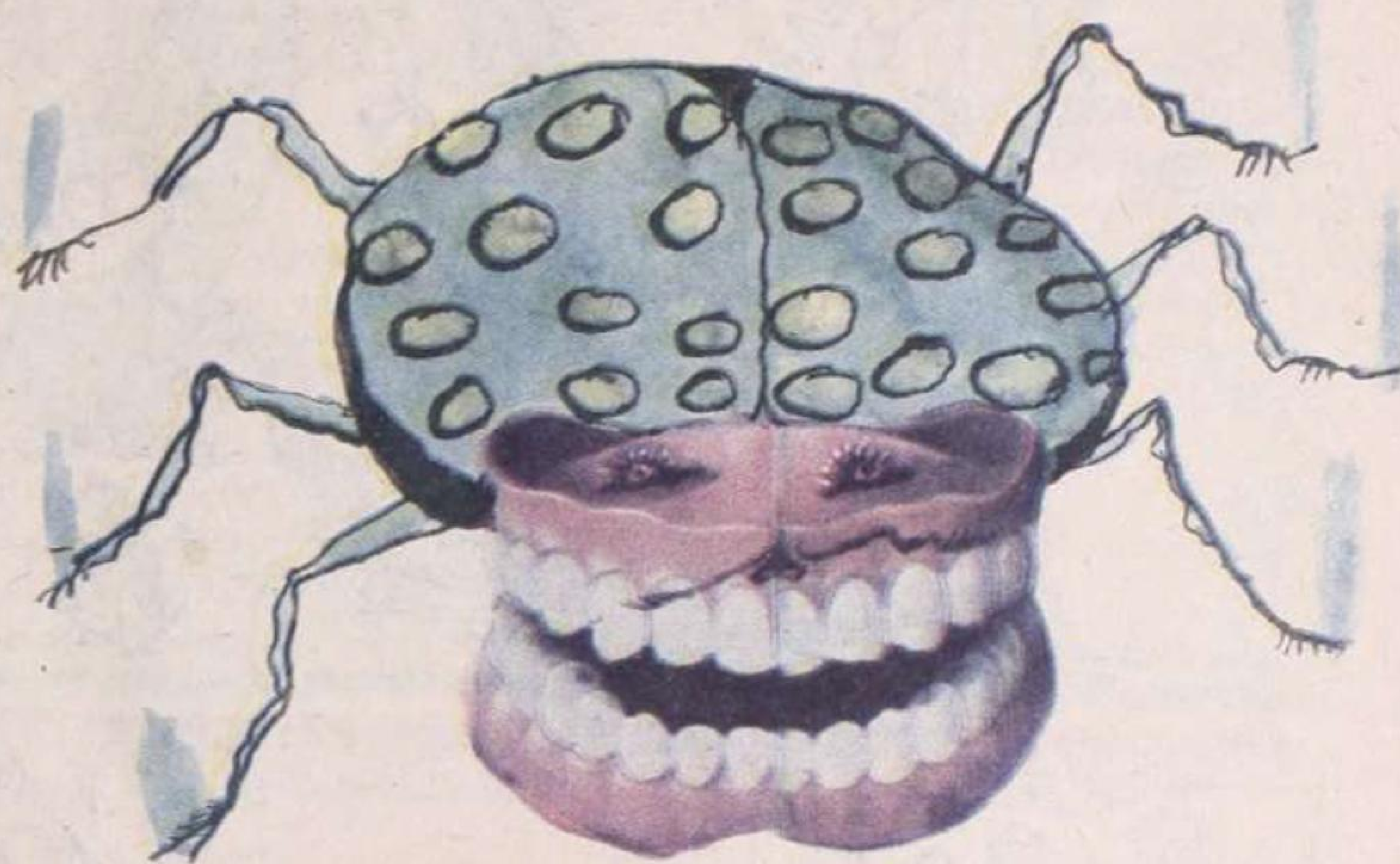
KÖZÖNSÉGES PAJZÁNBOGÁR

HARMONIKA HERNYÓ

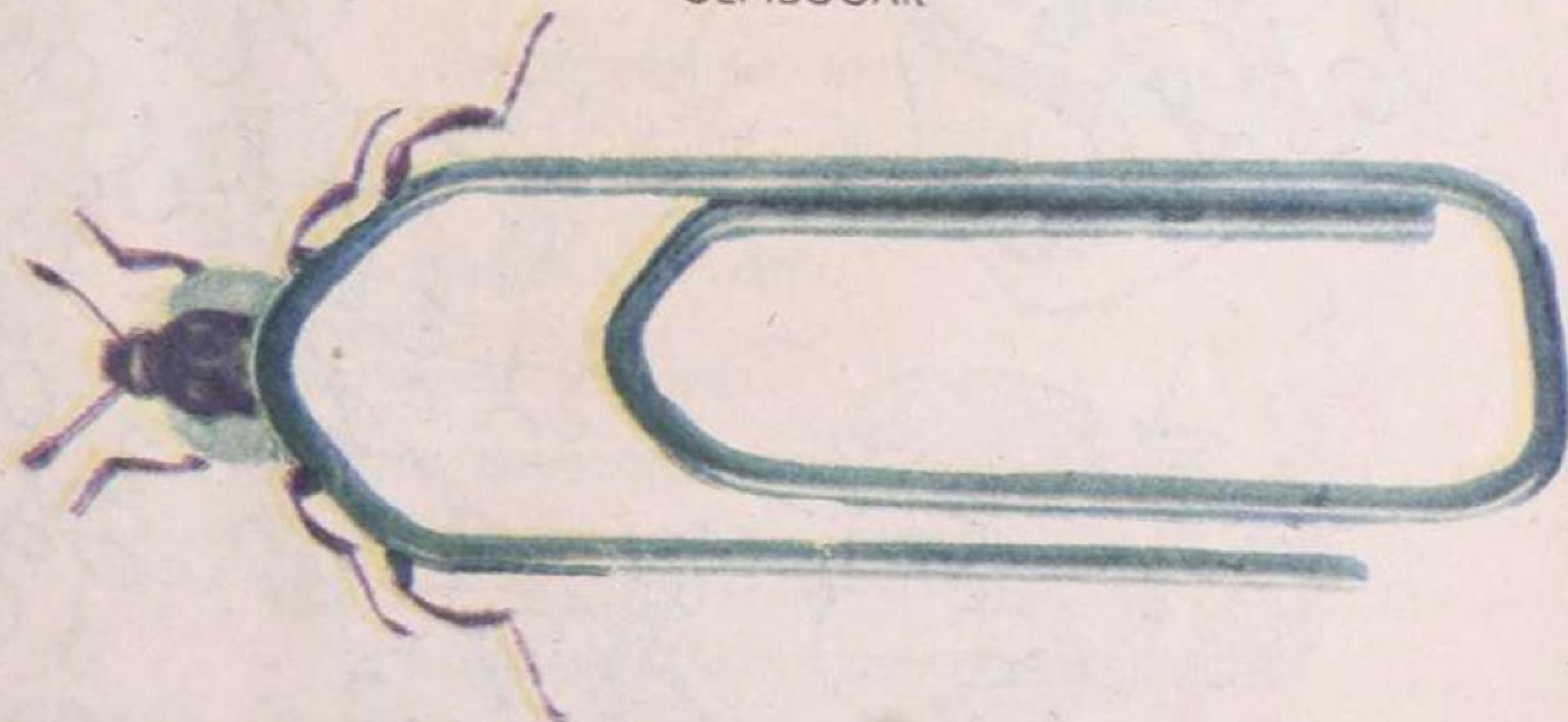
RÁGCSÁLÓ PÖTTYIKE

ORMÁNYOS TEFLONKA

GEMBOGÁR

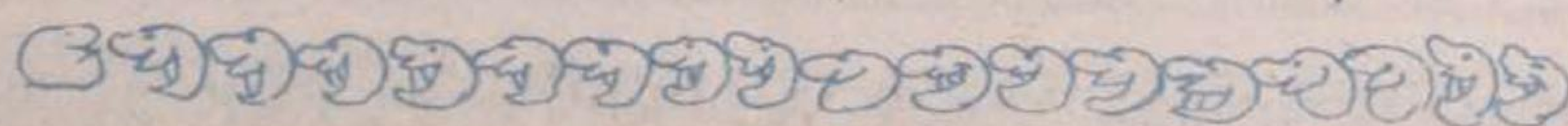

ROBBANÓ CSOTÁNY

KERTI NAGY GICCSPILLANGÓ

KRENNER ISTVÁN:

ÉVEK...

ÉS AJÁNDÉKOK

TIMÁR GYÖRGY:

BOLOND EGY ÉV VOLT

SVÁJC

Egy garázda banda bezúzta Pratteln városka egyik cipőboltjának kirakatát, s azt az éj leple alatt kifosztotta. A nyomozónak arra a kérdésére, vajon fölismerné-e cipőit, ha hölgyek lábán látná őket viszont, a kereskedő lemondóan legyintett:

— Bajosan. A kirakatba ugyanis minden párból csak a jobblábast tettük ki.

EGYESÜLT ÁLLAMOK

Egy bostoni szülészeti klinikán olyan fiúgyermek látta meg a napvilágot, akinek csaknem 6 centiméter hosszú farka volt. (Hátul.) Amikor a szokatlan nyúlványt megpillantotta, dr. Fred Ledley így kiáltott föl:

— Na, most jöjjenek pofázni az antidarwinisták!

Az édesanya azonban kevésbé boldog, mint a tudós doktor. Főleg, mert a szülés óta férjuram szüntelenül gyanakvóan méregeti. Lehet, hogy egy csimpánzra féltékeny, amilyen majom.

SPANYOLORSZÁG

Clemente Dominguez, 36 éves Alba de Torres-i vak férfi gondolt egyet: pápának kiáltotta ki magát, s nyolc „püspökével" együtt Avilába autózott, hogy Szent Teréz szülőhelyén nyilvánítsa ki II. János Pál pápa illetéktelenségét az Egyház ügyeiben. A rendőrségnek kellett közbelépnie, amikor a feldühödött hívek, megfeledkezvén a keresztényi türelemről, a nézetük szerint égetnivaló vakra és „főpapjaira" gyújtották a kocsikat.

Tanulság: az ember ne legyen pápább a pápánál.

PAKISZTÁN

A legfelső iszlám bíróság június 21-én határozatban mondta ki, hogy a házasságtörő asszonyok halálra kövezése tökéletes összhangban van az iszlám törvények szellemével.

Magyar kőfejtők, munkára! Rövidesen nagyobb exportrendelés várható.

EGYESÜLT ÁLLAMOK

Ejtőernyős világcsúcs született az oklahomai Muskogee-ben, az USA ejtőernyős bajnokságán: hat fiú és négy lány a csoportos ugrás végén anyaszült meztelenül ért földet. Egyelőre vita folyik arról, vajon a világ első zuhanó sztriptíze volt-e, avagy első nudista ugrása. A pilótának fogalma sincs, volt-e a tíz merész újítón ruházat a kiugráskor; ő ugyanis nem nézett hátra.

A lapok egyébként azt is találgatják, nem volt-e a különös bajnoki produkció egyszersmind a világ első zuhanó group-sexe is. Akár így áll a dolog, akár nem, szerintem a feltételezés mindenképpen — *légből kapott*...

VATIKÁN

Május 3-án, amint azt a La Passerelle című francia lapban olvashattuk, a pápai állam ezer dolgozója néma felvonulással tüntetett, hogy szakszervezeti bizalmijainak nagyobb tekintélyt és eredményességet vívjon ki.

Lám, mit meg nem ér az ember: szakszervezeti tüntetés — a Vatikánban! Ha így megy tovább, az elégedetlenek jövőre még előre találják hozni a programot két nappal...

MALÁJFÖLD

A szingapúri divattervezők és ruhakereskedők föllázadtak az ifjúság nyugati mintájú topi-divatja ellen, s olyan farmernadrágokat hoztak forgalomba, melyeken egy-egy 32 gramm súlyú, 22 karátos arany jelvény díszeleg a jobb — hm — ülőrész fölött. Mondanom sem kell: a maláj ifjak zöme, az új farmer árára való tekintettel, marad a jól bevált topinál.

Egyébként, ami az említett jelvényt illeti: arany domborműről már hallottam; arany *tomporműről* most először.

AGYRÉM RÍMEK

BŐSZ ATYA

Ha nem jó a kicsi lányom,
istókuccse kicsinyálom!

MEGSZŰNT STADION

Veteményes lett a capri pálya.
Igen szépen hoz a paprikálya.

PECHES UTAZÓ

Azért nem láthatta Bosznia tájait,
mert nejének kellett nézni a bájait.

FARMOTOROS KARRIER

Kacér mosoly, egy kis direkt riszálás,
és betölthető a direktrisz-állás.

LEHET, HOGY NAIVITÁS

Feleim, nem értek bankügyekhez én:
Hogy áll jót a kezes? Csak nem a kezén?

FESTŐ A MODELLJÉRŐL

Mezítelenül hever ő le,
nem is olyan leverő, he?

BAKAPANASZ

Nem bírok a bús Katussal
szépszóval, se puskatussal.
Hej, Katuska, Katuskó!
Szíved, mint a fatuskó!

TÖRTETŐ

A ranglétrán ő fel, meg fel, meg felkúszik.
Meg alkuszik

SÖTÉTBEN MINDEN PUMA FEKETE

Vaksötét éj. Fölsikolt az ifjú puma Mancija:
„Jössz el onnan, te mihaszna! Az a mama puncstortája!"

SOHA NINCSEN JÓ IDŐ

Mindenszentek? Fagyosszentek?
Nekem egykutya. Tüsszentek.

KÖZMONDÁS HOZOTT ANYAGBÓL I.

Hozzád szól e két sor, népem, hát jegyezd meg jól majd:
Ki a kicsit nem becsüli, az szüli a tolvajt.

KÖZMONDÁS HOZOTT ANYAGBÓL II.

Kis ember nagy bottal (hol is az ész rövid),
addig nyújtózkodjál, amíg el nem törik!

ROSSZ KERTÉSZ

Minden féltövet elcserélt ő.
Ekként lett minden gondja — féltő.

JÓL TRÁGYÁZOTT VETEMÉNYES

Szépen hoz a papa papayája,
mert egész nap kakakakapálja.

KÓRHÁZI FŐNŐVÉR

Szájában a pipa csálé,
kezében a kacsa Pálé.

HÁLÁS SZEREP

Lám csak, mi volt Bara Mara
egy darabban:
három darab arab ara,
de megmaradt egy darabban.

ALKOHOLISTA

Sikerült mindent leejtenie,
mert nem sikerült felejtenie.

EVEZŐS LÁNYOK

Felborult a katamarán,
kalimpál a Kata Marán.
De szandolin, katamarán
ki nem fognak a Tamarán.

(BAK)KECSKERÍM

De szeretlek, ledér teltek,
mikor elém letérdeltek!

BALÁZS-PIRI BALÁZS:
ÜNNEPI VACSORA
PERSZE – UTÁNA MEG KÖNYÖRÖGNEK, HOGY SEGÍTSEK ELMOSOGATNI!
IGYUNK A »BARÁTSÁG« PEZSGŐ-VEZETÉK MEGVALÓSULÁSÁRA!
GYEREKEK, TALÁLTAM MÉG A SPÁJZBAN EGY ÜVEG SZILVABEFŐTTET!
HOLNAP MI LESZ AZ EBÉD, ANYUKÁM?
GAZEMBER! MIT MONDTÁL A FELESÉGEM BEJGLIJÉRE?
AZ ÖREGEK AZ IDÉN NEM KÜLDTEK DISZNÓTOROST! CSAK NINCS VALAMI BAJUK?
MÁR MEGINT NEKI JUTOTT A PÜSPÖKFALAT!
EZT A BÉLSZÍNT A KÖZÖS PIACRA SZÁNT EXPORTBÓL SZEREZTEM...
ORSZÁGOMAT EGY BILAGITÉRT!
TUDJA, HOGY MENNYIVEL OLCSÓBB VOLT TAVALY AZ ŐZGERINC?
ÉN MONDOM NEKED, ÖREGEM, JOBB MA EGY VERÉB, MINT HOLNAP EGY KOLIBRI!
TÉVEDSZ, ANYUKÁM, MÉG CSAK A TIZENÖTÖDIK TÖLTÖTTKÁPOSZTÁT VETTEM KI...
MINDEN KARÁCSONYKOR MEGFOGADJA, HOGY JANUÁR ELSEJÉTŐL FOGYÓKÚRÁZNI KEZD...
EZT A CSONTOT MINDENESETRE ELTESZEM JÖVŐRE!
MOST JÖTTEM MEG A PIACRÓL...